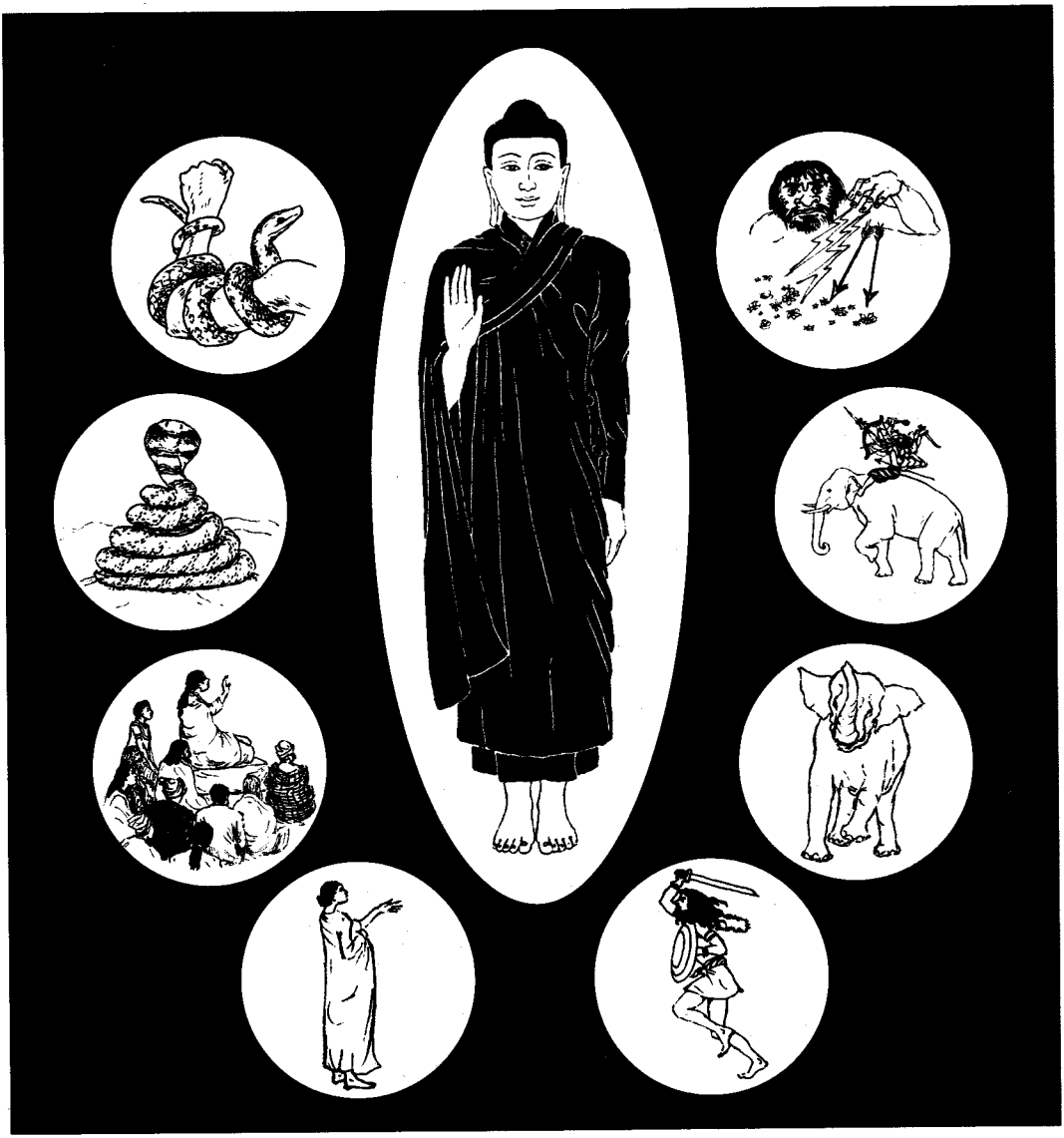

SCHITTERENDE OVERWINNINGEN

Acharya Buddharakkhita

Wimalā

Deze publikatie is vervaardigd uit fondsen die door Boeddhisten ter beschikking gesteld worden; de baten komen uitsluitend ten goede van het werk voor de bekendmaking van de Dhamma in Nederland.
De prijs wordt, dankzij de vele vrijwilligers, zo laag mogelijk gehouden om een zo breed mogelijk publiek te kunnen bereiken. U bewijst uzelf en het werk voor Dhamma een grote dienst wanneer u deze uitgave niet kopieert.

BOEDDHAYĀNA PUBLIKATIES 29

CIP GEGEVENS KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK, DEN HAAG

Buddharakkhita, Mahāthera

Schitterende Overwinningen : Jayamaṅgalagāthā / Mahāthera Buddharakkhita ; [geautoriseerde vertaling uit het Engels door Oepāsaka Soebha Dirkx ... et al.] -
's-Gravenhage ; Boeddhayāna Uitgeverij. - (Boeddhayāna Publikaties ; 29)
Vert. van: Halo'd Triumphs. - India : Buddha Vacchana Trust 1976. - Met lit. opg.
ISBN 90-71329-13-6
SISO 214.3 UDC 294.3
Trefw.: Boeddhisme.

© 1988/1993 Boeddhayāna Uitgeverij
uitgegeven door Boeddhayāna Uitgeverij
geautoriseerde vertaling Oepāsaka Soebha Dirkx en Dhammawīranātha Thera
cover design: Mettā Kruijsdijk
tweede druk: 1994/2538
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.
No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission from the publisher.

Inhoud

Het oproepen van spirituele kracht	5
Schitterende overwinningen, *Djayamaṅgala gāthā*	11
De overwinning op Māra	15
Het overwinnen van Ālawaka	23
Het temmen van Nālāgiri	33
Het bedwingen van Angoelimāla	37
De nederlaag van Ciñcā	43
De overwinning op Saccaka	49
De onderwerping van Nandopananda	63
De overwinning op Baka Brahma	69

Het oproepen van spirituele kracht

Er wordt gezegd dat ieder mens uniek is en daarom een type op zichzelf vormt. Menselijke typen zijn dus even talrijk als de menselijke wezens zelf. Toch kunnen al die talrijke typen van menselijke wezens worden teruggebracht tot een serie van zes specifieke categorieën, waarvan er drie de meer donkere en drie de meer lichte geneigdheden vertegenwoordigen.

Sommigen zijn bijvoorbeeld fundamenteel toegeeflijk, sommigen zijn cynisch van aard en anderen zijn duidelijk misleid. Tegengesteld daaraan zijn degenen die begiftigd zijn met integriteit, die een zuiver leven leiden en zich hiermee onderscheiden van de toegeeflijken; verder zijn er menslievende personen die in essentie goedaardig zijn en hun verantwoordelijkheid kennen, hierin tegengesteld aan het cynische type. En dan zijn er de scherpzinnige personen, die wijs en intelligent zijn, en daarin verschillen van de misleiden.

Terwijl de toegeeflijke, cynische en misleide typen psychologische trekken vertonen die negatief, slecht en conservatief zijn, vertegenwoordigen degenen met integriteit, menslievendheid en scherpzinnigheid mentale eigenschappen die positief, goed en vooruitstrevend zijn. De negatieve karaktertrek wordt gekarakteriseerd door destructiviteit en de positieve door creativiteit. De negatieve menselijke typen geloven in 'wat mag is goed' en de positieve in 'wat goed is mag'.

Wanneer het ene kwaad een ander kwaad overweldigt, bestendigt dit alleen maar een ziekte, het lost nooit iets op. En deze overweldiging vormt geen triomf; ze houdt enkel maar de wet van de jungle, de blinde dierlijke drift, in stand. Anderzijds overweldigt goed niet alleen kwaad, maar sublimeert en transmuteert het en behaalt daarmee de triomf.

De triomf van goed over kwaad is niet alleen maar een sentiment of een ideaal, maar een norm, een werkelijkheid, een zeer wetenschappelijke waarheid. Deze triomf markeert evolutie en de weg van beschaving, daarmee tegengesteld aan de wet van de jungle van blinde destructiviteit en strijd.

Sceptici mogen dan zeggen dat kwaad, omdat het besmettelijk is, zich gemakkelijk verspreidt en daardoor de overhand krijgt en kan overvallen.

De waarheid is echter dat goedheid aanstekelijker is en zich effectiever verspreidt en daarom, ondanks alle tegenwerkingen, altijd triomfeert en uiteindelijk heerst. Als dit niet zo was, dan zou er geen menselijk ras zijn, laat staan grote menselijke prestaties in verschillende richtingen, in spiritualiteit en wetenschap, in beschavingen en technologie.

De *Djayamaṅgala Gāthā* (p. 11) demonstreert de triomf van goed over kwaad op z'n best. Deze tekst bewijst tevens dat goedheid een scheppende kracht is, anders dan kwaad, dat een zelfvernietigende kracht is. En goedheid wordt, in zijn hoogste vervolmaking, een 'bron' van kennis, deugd en kracht. Op deze wijze vormt de Boeddha als de ware belichaming van de hoogste goedheid de ware bron van alle wijsheid, deugd en kracht waarvan iemand 'gebruik kan maken' en die iemand voor zichzelf, voor anderen en voor iedereen kan oproepen. Dit is het centrale thema van de stralende hymnen, zoals blijkt uit de uitdrukking: "Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn".

De *Djayamaṅgala Gāthā*, die bestaat uit negen zowel in cadans als in zeggingskracht ongeëvenaarde verzen, is bezield door een spirituele realiteit - de Boeddha's zege over veelvuldige kwade krachten. Deze realiteit, die de triomf van goed over kwaad aanduidt, zorgt ervoor dat deze schitterende hymnen een mystiek uitstralen en dat het innerlijke leven van de toegewijden met een verheffende overtuiging en onwankelbaar vertrouwen in gang gezet en in stand gehouden wordt. Iedere *gāthā*, die een 'daad van wil', geboren uit onwankelbaar vertrouwen, weergeeft, roept op die manier een bron van kracht op die zeker is en die, zowel subjectief als objectief, de te verifiëren 'hier-en-nu' eigenschap bezit. Er is onmiskenbaar sprake van een stimulerende spirituele geest die, gegeven een positieve reactie en vertrouwen en een gepaste wil en discipline, voor iedere eerlijke zoeker naar de waarheid duidelijk wordt.

De Boeddha heeft gezegd dat een spirituele realiteit iets is dat altijd tot een creatief onderzoek 'uitnodigt' (*ehipassiko* - letterlijk: kom en zie) en altijd toepasbaar is (dat wil zeggen tijdloos) en daardoor ook 'verifieerbaar' (*sanditthiko*) is.

Deze *gāthā's* handelen in wezen over 'krachten' - moreel, mystiek, spiritueel, hoe ze ook genoemd worden. Krachten die verifieerbaar zijn, tot kritisch onderzoek uitnodigen en tijdloos zijn.

Een 'kracht' oproepen impliceert het putten uit een 'bron' die bij volledige benutting iemands eigen 'hulpbron' wordt, waarbij iemands geest als een opgeladen batterij met kracht doordrenkt wordt. En omdat

de praktische toepasbaarheid en de doeltreffendheid ervan overduidelijk zijn, zonder een blinde lichtgelovigheid te verlangen, zijn zij volledig aanvaardbaar voor een ieder met een gezonde en oprechte geest.

Deze krachten zijn te benoemen door bepaalde algemene termen zoals *Pāramitā*, *Bala*, *Iddhipāda* enz.

Er zijn tien *Pāramitā's* of Spirituele Volmaaktheden die vervolmaakt en vervuld moeten worden om spirituele bevrijding - *Nibbāna* - te bereiken. Het zijn *Dāna* - Vrijgevigheid, *Sīla* - Morele Reiniging, *Nekkhamma* - Verzaking, *Paññā* - Wijsheid, *Wiriya* - Juiste Inspanning, *Khanti* - Duurzaam Geduld, *Sacca* - Waarheidlievendheid, *Adhiṭṭhāna* - Vastberadenheid, *Mettā* - Universele Liefde en *Oepekkhā* - Gelijkmoedigheid. Wanneer deze verheven spirituele deugden tot volmaaktheid zijn gebracht, stellen zij niet alleen iemand in staat om de mentale banden en daarmee de slavernij van waarneembaar bestaan innerlijk te vernietigen, maar zij stellen iemand ook in staat om openlijk alle gevaren en uitdagingen onder ogen te zien en te boven te komen. De Djayamangala Gatha verkondigt helder hoe de Boeddha van deze innerlijke bronnen van kracht gebruik maakte om de zege te behalen over uitwendige kwade krachten.

De zeven *Bala's* ofwel Mentale Krachten zijn *Saddhā* - Scherpzinnig Vertrouwen, *Wiriya* - Juiste Inspanning, *Sati* - Achtzaamheid, *Samādhi* - Meditatieve Absorptie, *Paññā* - Wijsheid, *Hiri* - Morele Schaamte en *Ottappa* - Morele Vrees. Deze innerlijke krachten staan ook bekend als Spirituele Vermogens (*Indriya*) en de ontwikkeling ervan betekent de vervulling van de *Pāramitā's*.[1]

De vier *Iddhipāda's* ofwel Bases van Psychische Krachten zijn *Chanda* - Creatieve Wil, *Wiriya* - Juiste Inspanning, *Citta* - Eenpuntigheid van geest en *Wimaṁsa* - Onderscheidend Inzicht. Wanneer deze vier bronnen van psychische kracht volledig ontwikkeld zijn, door *Samādhi* ofwel trance-achtige absorpties, dan stellen zij de aspiranten niet alleen in staat om zo machtig te worden in bovennatuurlijke krachten dat ze in staat zijn iedere occulte kwade kracht, zoals de Māra's, Nāga's, Yakkha's, of welk ander goddelijk wezen ook, te onderwerpen, maar zij stellen hen ook in staat om te voorzien in hulp en toevlucht aan die nederige en oprechte zoekers die voor spirituele bescherming van hen afhankelijk zijn.

Deze bronnen van spirituele krachten, te weten de Pāramitā's, Bala's en Iddhipāda's, blijven latent, tenzij ze in een gegeven situatie geacti-

1. Lees voor details Thera Dhammawīranātha, *De Tien Volmaaktheden*. Boeddhayāna Publikaties 32.

veerd en bruikbaar gemaakt worden door *Wiriya* - Juiste Inspanning, die als een gemeenschappelijke factor in alle hierboven genoemde categorieën terugkomt. *Wiriya* betekent deze viervoudige onverbiddelijke en volhardende en toch zo energieke krachtige toepassing, namelijk *Saṁwara* - onthouding, *Pahāna* - overwinning, *Bhāwanā* - ontwikkeling en *Anoerakkhana* - handhaving. Terwijl iemand enerzijds het kwaad dat nog niet is opgekomen onderdrukt, of het overwint als het opgekomen is, ontwikkelt iemand anderzijds het goede dat nog niet is opgekomen en handhaaft en consolideert hij dit als het is opgekomen.

De *Djayamaṅgala Gāthā* kan worden uitgelegd als een ontmoetingsplaats van twee schijnbaar niet te verzoenen zaken, te weten elegantie en zelf-inspanning. In feite zijn ze niet onverzoenbaar maar vullen ze elkaar aan in de woorden van deze schitterende hymnen. Terwijl de verschillende spirituele krachten, zoals hierboven genoemd, door de inspanning van iemand zelf voortgebracht dienen te worden, maakt iemand toch gebruik van of roept hij de elegantie of kracht op van de spirituele glorie (*tedjasā*) voor zijn welzijn en triomf. In de Boeddhistische context is het woord voor elegantie *Anoebhāwa* - de straling van spirituele glorie of kracht. Hier is dan een 'geïntegreerde benadering' die het intellectuele, emotionele en wilskrachtige doet samensmelten.

De *Djayamaṅgala Gāthā* maakt overduidelijk dat de persoon die deze tekst iedere dag (en niet alleen krampachtig als hij in moeilijkheden verkeert) aldus met oprecht vertrouwen en helder begrip reciteert, bij wijze van spirituele discipline en als middel van systematische, regelmatige tentoonspreiding van innerlijke vermogens, daarmee gebruik makend van deze krachten van de Boeddha, er zeker voor zichzelf de kracht uit zal halen en deze met anderen zal delen, net zoals een kristal elektromagnetische energie opneemt en uitzendt.

De Boeddha is de belichaming van de nauw met elkaar samenhangende voortreffelijkheden van Mededogen en Wijsheid. Dat is de reden waarom Hij genoemd wordt 'Iemand die Volmaakt is in heldere visie en deugd'. Heldere visie betekent hier, volgens de Wisoeddhi Magga, de vervulling van alwetendheid en de deugd van de vervulling van onbegrensd mededogen. Dankzij deze alwetendheid begrijpt de Boeddha wat heilzaam en onheilzaam voor wezens is en dankzij Zijn mededogen maakt Hij deze waarheid bekend en spoort Hij wezens aan om zich te onthouden van het slechte en het goede te ontwikkelen. Het is door Zijn alwetendheid dat de Boeddha in alles doordringt, overal en te allen tijde. En vanwege Zijn grote mededogen schenkt Hij deze kennis zonder enig

voorbehoud aan iedereen, voor het welzijn en geluk van allen. Het is door Zijn onbegrensde kennis dat de Gezegende door universeel lijden heenkijkt en dankzij Zijn alomvattende mededogen garandeert Hij het vinden van de uitweg uit het lijden. Het kwam door Zijn heldere visie op het lijden dat Hij zelf overstak naar de andere oever van de oceaan van lijden. En het kwam door Zijn mededogen dat Hij ontelbare anderen overdroeg naar de andere oever. Zijn wijsheid stelde Hem in staat om een Verlichte te worden. En het is Zijn mededogen dat Hem uitrustte met de kracht om de missie van een Verlichte te vervullen. Zijn wijsheid stelde Hem in staat de Pāramitā's te begrijpen, maar het was Zijn mededogen dat Hem motiveerde om de Pāramitā's te vervolmaken en de Overwinnaar te worden over alle kwaadwillende krachten. Het is door Zijn wijsheid dat Hij Zichzelf redde van de gevaren van *saṁsāra*. En het was door Zijn grote mededogen dat Hij anderen redde en de grote redder werd.

Op die manier was mededogen de geest die de Bodhisattwa inspireerde om de taak van de vervolmaking van de parami's op zich te nemen en de Boeddha te worden. En het was ook dit onmetelijke mededogen van de Boeddha dat Hem de taak op zich deed nemen van het temmen, onderwerpen en verslaan van diegenen die wezens schaden en die op de weg van wezens van de bevrijding van *saṁsāra* komen.

De Djayamaṅgala Gāthā is daarom in essentie het verslag van het mededogen van de Boeddha, die onmetelijke, onpeilbare en onbegrensde immensiteit van een voorraadschuur van spirituele kracht. En wie dan ook toevlucht tot de Meester zoekt kan niet anders dan gebruik maken van deze onuitputtelijke hulp.

Santidewa, de kleinzoon van de grote keizer Harshawardhana, die een Bhikkhoe (Boeddhistische monnik) werd door zijn troon op te geven en die later de *Koelapati*, de Kanselier van de beroemde universiteit van Nālanda was, heeft op zijn onovertroffen manier de geest van mededogen aldus weergegeven:

"Welk goeds ik dan ook verworven heb door dit alles te doen, dat ik (door die Verdienste) al de pijnen en vormen van verdriet van alle levende wezens mag verlichten en lenigen!

"Dat ik zelfs als een helend medicijn voor de zieken mag zijn! Dat ik een dokter voor hen mag zijn en ook voor hen zal zorgen tot ze weer genezen zijn!

"Dat ik de pijn van honger en dorst mag verminderen door stortvloeden

van eten en drinken! En dat ik zelf eten en drinken (voor hongerigen en dorstigen) mag zijn gedurende de tussenliggende eon van schaarste!

"Dat ik een onuitputtelijke schat mag zijn voor arme schepselen! Dat ik de eerste mag zijn in het verlenen van diensten aan hen met veelvuldige en gevarieerde artikelen en benodigdheden!

"Ik verzaak mijn lichaam, mijn genietingen en al mijn verdiensten uit het verleden, in het heden en in de toekomst, zodat alle wezens het Goede mogen bereiken; ik heb geen verlangen (naar al deze dingen).

"Alles op te geven, dat is Nirwāna; en mijn geest zoekt Nirwāna. Als ik alles op moet geven, dan is het het beste om dit aan levende wezens te schenken.

"Ik heb dit lichaam gewijd aan het welzijn van alle schepselen. Ze mogen altijd tegen mij tekeergaan of mij bespatten met modder; ze mogen met mijn lichaam spelen en mij bespotten en mij voor de gek houden; ja, ze mogen me zelfs doden. Ik heb mijn lichaam aan hen gegeven: waarom zou ik aan dit alles denken?

"Ze mogen me dingen laten doen die hen geluk brengen. Dat niemand ooit enig kwaad door mij zal lijden!

"Wanneer zij ook maar enige gedachte van boosheid of vriendelijkheid naar mij hebben, mogen deze zelfde gedachten de middelen zijn waardoor zij al wat zij verlangen volbrengen!

"Die personen die tegen mij tekeergaan of mij schade toebrengen, mogen zij allen de Verlichting bereiken!"

(Bodhicaryāwatāra)

Schitterende Overwinningen
DJAYAMAṄGALA GĀTHĀ

1. *Bāhoeṁ sahassamabhinimmita sāyoedhantaṁ*
   Girimekhalaṁ oedita ghora sasena māraṁ
   Dānādi dhamma widhinā djitawā Moenindo
   Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Vergezeld van zijn formidabele scharen en rijdend op zijn olifant Girimekhala stormde de Slechte Māra bulderend binnen als een woeste gedaante met duizend armen, die elk met een dodelijk wapen zwaaiden. Hem overwon de Soevereine Wijze door de kracht van zijn verheven volmaaktheden van Vrijgevigheid en de andere deugden op te roepen. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

2. *Mārātirekamabhiyoeddjhita sabbarattiṁ*
   Ghorampanālawakamakkhamathaddhayakkhaṁ
   Khantīsoedhantawidhinā djitawā Moenindo
   Tam tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Zelfs nog duivelser dan Māra was Ālawaka, de onstuimige en hoogmoedige yakkha, die met de Meester een nacht lang oorlog voerde. Hem overwon de Soevereine Wijze door aanhoudend geduld dat voortvloeide uit Zijn ongeëvenaarde zelfbeheersing. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

3. *Nālāgiriṁ gadjawaraṁ atimattabhōetaṁ*
   Dāwaggi cakkamasanīwa soedāroeṇantaṁ
   Mettamboesekawidhinā djitawā Moenindo
   Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Nālāgiri, de koninklijke olifant, die aangezet was tot amok maken, bestormde moorddadig, als een razende bosbrand, alles wat op zijn weg lag en veroorzaakte zulk een afschuw als de niet te stuiten vernietiger, Indra's donderslag, zou doen. Hem temde de Soevereine Wijze alsof

Hij het verkoelende water van allesomvattende liefde over hem heen sprenkelde. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

4. *Oekkhittakhaggamatihattha soedāroenantaṁ*
Dhāwantiyodjanapathangoelimālawantaṁ
Iddhībhisaṅkhatamano djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Met opgeheven zwaard in zijn bedreven handen achtervolgde de woeste rover Angoelimāla, de vingerkransdrager, de Meester maar liefst vijftien kilometer lang. Hem overwon de Soevereine Wijze met Zijn bovennatuurlijke krachten. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

5. *Katwāna kaṭṭhamoedaraṁ iwa gabbhīniyā*
Ciñcāya doetthawacanam djanakāya maddjhe
Santena somawidhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Zich als een zwangere vrouw voordoend door een stuk hout op haar buik te binden, uitte Ciñcā temidden van een devote congregatie met ontuchtige woorden valse beschuldigingen. Haar bedwong de Soevereine Wijze met Zijn onverstoorbare kalmte. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

6. *Saccaṁ wihāya matisaccaka wādaketoeṁ*
Wādābhiropitamanaṁ atiandhabhōetaṁ
Paññāpadīpadjalito djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

De zwervende bedelmonnik Saccaka (lett.: de ware) verdraaide met zijn verdorven intelligentie altijd de waarheid, pretenderend de werkelijke 'banier van geleerdheid' te zijn. Toen hij rondtrok en zich overgaf aan intellectuele redetwisten verblindde hij slechts zijn eigen mentale visie. Hem overwon de Soevereine Wijze met Zijn verlichte lamp van wijsheid. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

7. *Nandopanandabhoedjagaṁ wiboedhaṁmahiddhiṁ*
Poettena therabhoedjagena damāpayanto
Iddhōēpadesa widhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

De begaafde maar verdorven koning van de Nāga's, Nandopananda, bezat grote psychische kracht en was vijandig. Door Zijn spirituele zoon te instrueren, de ouderling Moggallāna, die machtig was door psychische verworvenheden, werd de Nāga-koning krachteloos gemaakt en van gedaante veranderd. Hem overwon de Soevereine Wijze door een bovennatuurlijke vorm van spirituele instructie, alleen begrijpelijk voor ingewijden. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

8. *Doeggāhadiṭṭhi bhoedjagena soedaṭṭhahaṭṭhaṁ*
Brahmaṁ wisoeddhi djoetimiddhi bakābhidhānaṁ
Ñaṇāgadena widhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Hoewel hij een godheid was van grote zuiverheid, uitstraling en macht, was Baka, de Brahma-god, toch in de greep van verderfelijke meningen, zoals een arm die stevig wordt vastgehouden door de kronkels van een slang. Hem genas de Soevereine Wijze door middel van wijsheid. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

9. *Etāpi Boeddha djayamaṅgala aṭṭhagāthā*
Yo wacako dina dine sarate matandī
Hitwānanekawiwidhāni coepaddawāni
Mokkhaṁ soekhaṁ adhigameyya naro sapanno

Dit zijn waarlijk de acht hymnen van de glorieuze overwinningen van de Verhevene; wie ze aldus zonder slaperigheid of traagheid iedere dag reciteert en zich herinnert, die wijze mens zal ongetwijfeld veel obstakels overwinnen en tot bevrijding komen.

De overwinning op Māra

Bāhoeṁ sahassamabhinimmita sāyoedhantaṁ
Girimekhalaṁ oedita ghora sasena māraṁ
Dānādi dhamma widhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Vergezeld van zijn formidabele scharen en rijdend op zijn olifant Girimekhala stormde de Slechte Māra bulderend binnen als een woeste gedaante met duizend armen, die elk met een dodelijk wapen zwaaiden. Hem overwon de Soevereine Wijze door de kracht van zijn verheven volmaaktheden van Vrijgevigheid en de andere deugden op te roepen. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Er zijn tien volmaaktheden, te weten: *Dāna* - Vrijgevigheid, *Sīla* - Morele Reiniging, *Nekkhamma* - Verzaking, *Paññā* - Wijsheid, *Wiriya* - Juiste Inspanning, *Khanti* - Duurzaam Geduld, *Sacca* - Waarheidlievendheid, *Adhiṭṭhāna* - Vastberadenheid, *Mettā* - Universele Liefde en *Oepekkha* - Gelijkmoedigheid. Zij worden op drie niveaus vervolmaakt - dat van de Arahant (als *Pārami*), dat van de Pacceka Boeddha (als *Oepapārami*) en dat van de Sammāsamboeddha (als *Paramattha pārami*).

Na de tien *pārami's* te hebben ontwikkeld wordt een Zoeker, door de leringen van de Boeddha na te volgen, een Arahant, een Bevrijde Heilige. Door de ontwikkeling van de twintig *pārami's* en *oepapārami's* wordt de Zoeker een Pacceka Boeddha - een Alleenlevende Verlichte, die in de wereld verschijnt wanneer de Leringen van een Boeddha voor de wereld verloren zijn. Na de dertig *pārami's*, *oepapārami's* en *paramattha pārami's* door ontelbare eonen heen te hebben ontwikkeld, wordt een Zoeker, die de Bodhisattwa - de Toekomstige Boeddha - wordt genoemd, de Sammāsamboeddha ofwel de Boeddha, de Allerhoogste Verlichte.

Terwijl de Arahants Nibbāna enkel bereiken door het pad te betreden dat door de Boeddha is ontdekt, ontdekken de Pacceka Boeddha en de Sammāsamboeddha Nibbāna uit Zichzelf. Terwijl de Paccekaboeddha's

Nibbāna voor zichzelf verwezenlijken en anderen niet kunnen helpen het te verwezenlijken, zijn de Sammāsamboeddha's Redders; Zij verwezenlijken niet alleen Zelf Nibbāna, maar helpen ontelbare wezens het te verwezenlijken. De Arahants zijn hun discipelen via wie Zij het proces van bevrijding bestendigen, zelfs wanneer Zij stoffelijk niet meer bestaan.

Door de vervulling van de dertig verheven volmaaktheden worden de Boeddha's de 'bron' van alle wijsheid, deugd en kracht. Door deze onovertrefbare pārami-kracht overwinnen zij niet alleen Māra, de meest krachtige van alle kwade krachten die wezens in slavernij van saṁsārische gebondenheid houden, maar stellen zij ook alle zoekers in staat om hun kracht op te roepen en van deze onuitputtelijke bron van spiritualiteit gebruik te maken om alle gevaren en belemmeringen te boven te komen. Vandaar deze oproep van de zoeker: 'Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn'.

De gebeurtenissen:

Het was de dag van volle maan van Wesak (mei). En in de voordageraadse serene stilte van het Oeroewela-bos, op de oever van de Nerandjara, peinsde Gotama over de visie die als een zilverachtige straal vanuit de onpeilbare diepten van de geest aan de oppervlakte van zijn bewustzijn kwam en zichzelf transformeerde tot dit besluit:

De gewoonte volgend van hen
Van het onzichtbare geslacht,
De Boeddha's van het verleden,
Overwinnaars zonder weerga,
Prinsen in hun laatste geboorten,
Oude tronen verzakend voor een kluizenaarshut,
Zelfbeheersing en Wijsheid verwervend,
De machtigste koning overstijgend;
Door tot het Spirituele Hoogtepunt - Bodhi - te stijgen,
Zijn zij alleen tot redder van de Werelden verkozen,
Deze traditie zal ik deze dag vervullen,
Mijn tijd voor uiteindelijke verheffing is gekomen!"

Dit besluit voorspelde een oorlog met de machtigste kracht in de drie werelden, Māra, de Slechte, en de overwinning leek verzekerd.

Toen ging Gotama, gezeten onder de Bodhi-boom, op in de verheven hoogten van *samādhi* - de bovenmentale toestand van absorptie - en

verbleef daarin verscheidene uren.

Op die dag was hij vijfendertig jaar oud. En hij had een afschuwelijke periode van zes jaar doorgebracht, de meest pijnlijke vormen van zelfkwelling beoefend, nadat hij zijn paleis op de leeftijd van negenentwintig jaar had verlaten, met een krachtige vastberadenheid om een Boeddha te worden en de Poort van Bevrijding te openen om vrijheid te verwerven voor allen. Bij zijn vertrek had hij aan zijn geliefde vrouw, die toen sliep, mentaal de belofte gedaan dat hij pas terug zou keren na het voltooien van die geweldige taak van het ontrafelen van de raadselen die het leven zo mysterieus en onvoorspelbaar maken, naar de wens van Māra, de meester van kwaadwillende krachten. De raadselen zijn die van ouder worden en dood, van ziekten en bezoedelingen, van bekoringen en banden, waardoor Māra met de levens van alle wezens speelt en waardoor hij hen gebonden houdt aan het wiel van wording.

Prins Siddhartha Gotama was, met millennia van volledig en ononderbroken streven naar spirituele volmaaktheid achter zich, tot het besef gekomen dat alleen door de kwaden, die de geest bezoedelen en iemand verwikkelen in de vicieuze cirkel van kamma en wedergeboorte, te overwinnen, de overwinning behaald kan worden over de dood en toegang gevonden kan worden tot die doodloze en gelukzalige toestand die Nibbāna wordt genoemd. Gotama had aldus een bijzonder duidelijk doel: het doel van stijgen tot de hoogste spiritualiteit van Bodhi.

Gotama had letterlijk ontelbare levens doorgebracht met het ontwikkelen van de pārami's, die verheven spirituele deugden, waarvan de totale beheersing en volmaaktheid leidt tot Bodhi - Verlichting. Deze pāramitā's zijn de volmaaktheden van vrijgevigheid (*dāna*), morele reiniging (*sīla*), verzaking (*nekkhamma*), wijsheid (*paññā*), volhardende inspanning (*wiriya*), duurzaam geduld (*khantī*), waarheidlievendheid (*sacca*), onwankelbaar besluit (*adhiṭṭhāna*), universele liefde (*mettā*) en onbegrensde gelijkmoedigheid (*oepekkhā*).

Om al deze spirituele voortreffelijkheden tot volmaaktheid te brengen had Gotama zijn persoonlijke bevrijding opgegeven en met doelbewuste toewijding en rotsvaste standvastigheid van besluit gestreefd door een onpeilbare zee van tijd en was hij erin geslaagd ze tot hun voltooiing te brengen.

En deze Wesakdag van volle maan was getuige van de bloesemende overgang van de grootse pāramitā's in de sublieme lotus van Bodhi, waardoor Gotama, de sublieme voedingsbodem voor deze bloem van alwetendheid, getransformeerd werd in de Boeddha - de Volmaakt Verlichte, de Meester (Bhagawan) van de Drie Werelden.

De Boeddha's zijn niet alleen Bevrijden, maar Zij zijn, wat werkelijk van grote betekenis is, Bevrijders. Er is een groot verschil tussen een Bevrijde Heilige en de Bevrijder Boeddha. Terwijl de eerste ontsnapt aan de verstrengeling in werelds bestaan door het pad te betreden dat door een leraar is aangegeven, is de laatste zelf een ontdekker en volgt hij geen enkel ingeslagen pad na om het hoogtepunt van Bodhi te bestijgen. Hij is *Swayambhoe* - Zelf-Geworden, *Samboeddha* - de Ontdekker met de tien specifieke kenmerken van de Redder, en *Sattahā Dewamanoessānaṁ* - de spirituele Meester, zowel voor goden als voor mensen. Het op die manier een Boeddha worden, door spirituele volmaaktheden en voortreffelijkheden van de tienvoudige krachten tot rijpheid te brengen, is de ware 'bron' worden van waaruit alle wijsheid, deugd en kracht ontspringt.

Hiermee vergeleken is Māra de top van de fontein van alle kwaad en banden en daarmee van terugkerend bestaan en dood. Māra is geen verdicht mythologisch schepsel, maar stellig een werkelijk krachtige god, die zijn onfeilbare en onzichtbare invloeden uitoefent en zijn volledige greep over de geesten van wezens blijft handhaven. Precies zoals de tien *pārami's* en de tienvoudige Boeddhakrachten (*dasabala*) licht en al wat goed is aanduiden, zo zijn duisternis en alles wat slecht is de betekenis van Māra, bekend als *kilesa's* - bezoedelingen, die de geest verdorven maken en de spirituele atmosfeer van binnen en van buiten bezoedelen en zo de evenwichtigheid en harmonie die door de wetten van Dhamma veroorzaakt zijn vernielen.

Aldus is, als de Boeddha de bron is van waaruit bevrijding, wijsheid en goedheid voortkomen, Māra de bron van waaruit binding, onwetendheid en kwaad opwellen. De tienvoudige *Kilesa*-wapens van Māra zijn: *lobha* (begerigheid, sensualiteit enz.), *dosa* (haat, toorn, enz.), *moha* (onwetendheid, mentale blindheid, enz.), *māna* (dunk, trots, enz.), *diṭṭhi* (verdorven ideologische overtuigingen, dogmatisme, enz.), *wicikicchā* (sceptische twijfel, cynisme, enz.), *thīna* (luiheid, traagheid van geest, enz.) *oeddhacca* (rusteloosheid, verwarring, enz.), *ahirika* (gebrek aan morele schaamte of geweten), *anottappa* (gebrek aan morele vrees, dat wil zeggen roekeloosheid). Deze *kilesa's* uiten zich in vele andere vormen, bijvoorbeeld als *saṁyodjana* - vasthoudende mentale boeien die iemand gebonden houden aan de vicieuze cirkel van terugkerend bestaan (*poenardjanma*), of als *āsawa's* - giftige mentale uitvloeiselen die de poel van handelingen (kamma) scheppen waar wezens levenslang in vastzitten.

En toen Gotama in de voormiddag uit *samādhi* terugkeerde, zag hij Soedjātā, de vrouw van de lokale hoofdman, eerbiedig wachten om hem melkrijst (*payasa*) in een gouden kom aan te bieden. Hij zegende haar en nam het bedelvoedsel aan dat zo'n historische rol zou gaan spelen omdat dit hem voor de volgende zeven weken zou onderhouden. Toen ging hij naar de Nerandjara-rivier, nam een bad, at de *payasa* en gooide, om de geldigheid van zijn voorspellende droom te testen, de gouden kom in de rivier met de gedachte: "Laat deze kom tegen de stroom in drijven als ik deze dag zal komen tot de hoogte van Volmaakte Verlichting". En zie! De kom spoedde zich tegen de stroom in en verdween in het midden van de stroom! Gerustgesteld ging hij terug naar de Bodhiboom, onderweg bundels van koesagras verzamelend voor een zitplaats, en ging met zijn gezicht naar het oosten zitten.

Zoals een weergaloze krijger zich in zijn uiterste zelfvertrouwen voor de komende strijd schrap zet, gaf hij de aanzet tot de laatste slag met dit grimmige en nu beroemde besluit: "Zelfs wanneer mijn vlees, mijn botten, mijn pezen en mijn huid ineenschrompelen, dan nog zal ik niet op mijn besluit terugkomen! Ik zal niet eerder opstaan, tot ik tot volmaakte Verlichting ben gekomen!"

Māra, die zich bewust werd van dit besluit, was bijzonder vertoornd over wat hij beschouwde als een tarten van zijn autoriteit. Voor hem was het een onzinnige daad van het breken en ondermijnen van zijn greep, niet alleen op de Boeddha maar ook op talloze anderen die wensten over te steken naar het Overstijgende; die dimensie van bevrijding waarin hij geheel machteloos was. En als de hoogste monarch die hij over alle wereldse gebieden is, besloot hij nu Gotama, die zich vlak voor hem los durfde te maken van zijn jurisdictie, tegen te gaan houden.

En zo begon in de late namiddag een dodelijke slag tussen Gotama, de Bodhisattwa - de Toekomstige Boeddha - en Māra met zijn reusachtige scharen. Nu kwam hij naar voren en omsingelde de Bodhisattwa aan alle kanten. Zijn verschillende legers van duivels, elk ervan met ongelooflijke occulte krachten, namen de meest woeste en diabolische vormen aan en bestormden het Grote Wezen. Overwegend dat deze man, wanneer hem toegestaan zou worden uit zijn net te ontsnappen, niet alleen zelf bevrijd zou worden, maar ook ontelbare anderen zou bevrijden, beval Māra al zijn troepen om aan te vallen en deed een uitval, zichzelf transformerend in een dood en verderf zaaiende gestalte, met duizend handen die elk met een dodelijk wapen zwaaiden en gezeten op de woeste olifant Girimekhala, teneinde de geest van de in meditatie verzonken serene Gotama te doen wankelen.

Hij liet het in het gehele bos aardedonker worden en vuurde bliksems af om de fijngevoelige prins te verjagen. Hij simuleerde stormen en wervelwinden en liet nu eens ijskoud en dan weer kokend water neerregenen; toen liet hij heet stof, heet zand, hete kiezeltjes en stenen los; daarna zond hij de ene benauwende windstoot na de andere, met een snelheid als om het hele woud te ontwortelen. Toen volgden windstoten van stinkende en giftige winden; en op honderd andere manieren probeerde hij Siddhartha Gotama te doen wankelen.

Vanuit de splijtende hemel liet hij betoverende vormen rond hem zweven, die sensueel fluisterden en probeerden om het zuivere wezen met wellustige liederen en allerlei soorten streken op te schrikken. Toen zond hij zijn dochters, voorheen meesteressen in het opwekken van twijfel; zij beukten op hem in om zijn uiterste inspanning zinloos, zelfs dwaas te doen lijken. Māra zelf bood aan om Siddhartha tot een ongeëvenaarde heerser met onbeperkte krachten en alomvattende genietingen te maken, wanneer hij alleen maar zijn poging zou willen opgeven.

De Bodhisattwa, met onoverwinnelijk vertrouwen en in volmaakte kalmte verzonken, schonk er geen aandacht aan en ging voort met het ontwikkelen van de verschillende niveaus van meditatie. En in een laatste poging om de vasthoudende duivels te overwinnen riep hij de niet te peilen krachten van de onuitputtelijke spirituele verdiensten van de *pārami's* op. Toen riep hij, door de grond met zijn middelvinger aan te raken, de aarde zelf op als getuige van de heroïsche daden die hij door de eonen heen had volbracht in de ontwikkeling van de verheven *pārami's*. De kracht van deze spirituele oproep was zo sterk dat de aarde en de verschillende hemellichamen, zelfs het universum, schudden in zwijgende hulde aan de onvergelijkelijke gaven van de Toekomstige Boeddha. En dit beangstigde Māra en hij ging er vandoor. Juist toen was er het grootse samenvallen van de rode bol van de zon die neerdaalde aan de westelijke horizon en de adembenemend heldere schijf van de volle maan van Wesak die aan de oostelijke horizon opkwam. Op dit belangrijke gunstige moment werd Gotama, na Māra te hebben overwonnen, de Volmaakte Overwinnaar, de Boeddha!

De geschriften beschrijven op treffende wijze hoe de Meester daarna de verschillende bovenwereldse inzichten ontwikkelde en de nacht doorbracht met het uitoefenen van de glorieuze krachten van een *Swayambhoe* - een Zelf-Gewordene, of een *Sabbaññōē* - een Alwetende, of een *Samboeddha* - een Volmaakte Ontdekker en Volledig Ontwaakte.

De Boeddha verbleef in *samādhi* voor zeven opeenvolgende weken,

de gelukzaligheid van bevrijding genietend. Zijn eerste verklaring na deze unieke zege over Māra was:

Open zijn de poorten tot het Doodloze,
Laat hen die oren hebben er vertrouwen in stellen.

Het overwinnen van Ālawaka

Mārātirekamabhiyoeddjhita sabbarattiṁ
Ghorampanālawakamakkhamathaddhayakkhaṁ
Khantisoedhantawidhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Zelfs nog duivelser dan Māra was Ālawaka, de onstuimige en hooghartige yakkha, die met de Meester een nacht lang oorlog voerde. Hem overwon de Soevereine Wijze door aanhoudend geduld dat voortvloeide uit Zijn ongeëvenaarde zelfbeheersing. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

De Boeddha wordt een Soevereine Wijze genoemd vanwege Zijn Soevereiniteit over alle wijsheid, deugd en kracht. En het is door deze soevereiniteit dat Hij de Redder is - Bhagawa, de Volmaakte Meester van goden en mensen. De Boeddha had Māra overwonnen door de onweerstaanbare kracht op te roepen van alle *pārami's* die Hij al had vervuld. In dit geval paste Hij om Ālawaka te temmen (die in tegenstelling tot Māra de mogelijkheid had tot spirituele transformatie) alleen de kracht toe van zijn *Khanti-pārami.*

De gebeurtenissen:

Ālawaka was een zeer vijandige *yakkha* die het volk van een compleet vorstendom volledig had onderworpen. Hij was de beschermende geest van het volk van Ālawi.

Yakkha's (Sanskriet: *Yaksha's*) zijn een klasse van hemelingen die bijzonder welwillend of kwaadwillend kunnen zijn. Zij bezitten immense occulte krachten en houden ervan deze te gebruiken. Yakkha's die aardgebonden zijn worden gewoonlijk vergoddelijkt vanwege de enorme kracht waarmee zij de levens en bezigheden van menselijke wezens beïnvloeden. Zij staan soms bekend als *roekkha dewata* (bosgeest) of als *gāma dewata* (beschermende geest van een dorp of een bepaald gebied).

Wanneer een yakkha vijandig wordt, dan wordt hij ook werkelijk wreed en gevaarlijk en eist hij gunstig gestemd te worden met vlees en bloed. Ālawaka was een dergelijke gevallen hemeling, machtig en gruwelijk, die de bevolking van het koninkrijk van Ālawi puur terroriseerde. Daar hij de beschermende geest was van de koninklijke familie diende hem een mensenoffer te worden gebracht om uit te drukken dat het koninkrijk onder bescherming stond.

Hoewel er regelmatig een mensenoffer was om Ālawaka gunstig te stemmen, bleef hij desondanks toch tegenspoed veroorzaken. Vanwege de angst voor hem werden bijgeloof, ontkenning en dweepzucht de religie van het volk. Hierdoor leken innerlijke rust, spiritueel welzijn en het vermogen om tegenslag en kwaad te overwinnen, wat de kenmerken zijn van een ware religie, werkelijk buiten bereik. Bijgevolg groeide er een situatie die zo benauwend was dat zelfs het enige kind van de koning opgeofferd moest worden als een offer aan de vijandige godheid en wel om een belofte te vervullen op een donkere dag van nieuwe maan. Een sluier van verdriet hing over het land, als een onheilspellende wolk die boven de hoofden hangt, en geen moment durfde een man of vrouw, krijger of werkman, heilige of zondaar, de oplossing te zoeken voor dit meedogenloze verplichte mensenoffer.

Een dag voor de gevreesde dag van nieuwe maan, waarop een mooi en onschuldig kind hulpeloos zou worden geofferd aan een bloeddorstige beschermende geest, trof de Gezegende zowel de babyprins als de tirannieke hemeling aan in het net van Zijn Alwetende visie, toen Hij verzonken was in meditatie op Grenzeloos Mededogen. Het is gewoon voor Boeddha's om met hun almachtige bovennormale alwetende visie het volledige universum scherp in zich op te nemen, als zij uit de *Mahā Karoeṇā Samādhi* komen (de trance-achtige absorptie door grenzeloos mededogen die ook wel *Boeddha Karoeṇā Moedjōērta* wordt genoemd), waar zij bij het begin van de dag, in de stille uren voor de dageraad, het eerst in verzinken om te ontdekken wie er in de drie werelden spiritueel rijp is om naar de bevrijding van de banden van *saṁsāra* geleid te worden.

De Boeddha verbleef in het Djetawana-klooster nabij de stad Sāwatthi, de hoofdstad van het koninkrijk Kosala, hondervierenveertig kilometer van de stad Ālawi, de hoofdstad van het koninkrijk Ālawi. Zijn ontmoeting met Ālawaka en de daaruit voortvloeiende spirituele transformatie van Hemzelf en Zijn toekomstige slachtoffer voorzien hebbend nam de Meester, na Zijn ochtendmaaltijd genomen te hebben, de hoofdweg die leidde naar Ālawi-stad. Hij arriveerde bij de verblijfplaats van Ālawaka

juist toen de schemering viel en de machtige yakkha weg was om deel te nemen aan een samenkomst van yakkha's. Bij het zien van de Meester vroeg Gadrabha, de persoonlijke bediende van de yakkha-leider Ālawaka, waarom hij op een zo vreemd uur in Ālawaka's verblijfplaats was. Hij was ongetwijfeld spiritueel ingesteld en toonde grote bezorgdheid voor het welzijn van de Meester, zoals blijkt uit de volgende conversatie die is opgetekend in het commentaar op de Ālawaka Soetta: "Hoe komt het, Zeer Eerbiedwaardige Heer, dat de Meester op een zo vreemd uur komt?"

"Ja, Gadrabha, ik ben nu gekomen; en als het u niet ongelegen komt, dan zou ik deze ene nacht in Ālawaka's verblijfplaats willen doorbrengen."

"Zeer Eerbiedwaardige Heer, het komt mij niet ongelegen. Maar ik moet u waarschuwen dat deze yakkha woest en wreed is. Hij heeft zelfs voor zijn eigen ouders geen welwillendheid. Laat de Gezegende er daarom niet aan denken om hier de nacht door te brengen."

"Ja, Gadrabha, ik ken zijn woeste aard. Maar ik verzeker u, het is onmogelijk dat er enig gevaar zou bestaan voor mijn persoon. Dus als het u niet ongelegen komt, zou ik graag deze nacht hier doorbrengen."

Ook voor de tweede keer trachtte de yakkha Gadrabha de Gezegende te ontmoedigen: "Heer, Ālawaka is als een roodgloeiende pan. Hij heeft noch voor ouders, noch voor monniken en priesters, noch voor het spirituele leven ook maar enige achting. Hij drijft hen die hier komen buiten zinnen, rukt hun harten uit, of werpt ze, nadat hij ze bij de voeten gepakt heeft, in de verre zee of zelfs in een andere wereld."

Voor de derde keer probeerde Gadrabha de Meester ervan te weerhouden te blijven en voor de derde keer stond de Meester erop om te blijven. Dus zei Gadrabha: "Het komt mij niet ongelegen, maar desondanks moet ik u vertellen dat de yakkha-leider mij eenvoudigweg doodt wanneer ik in uw verblijf hier toestem zonder zijn speciale toestemming. Daarom, Zeer Eerbiedwaardige Heer, zal ik naar hem toegaan en hem op de hoogte brengen."

"Gaat u alstublieft naar hem toe en breng hem op de hoogte."

"In dat geval, Zeer Eerbiedwaardige Heer, bent alleen u verantwoordelijk voor wat er zou kunnen gebeuren." En toen, na de Meester te hebben gegroet, verdween hij in de richting van het Himalayagebied.

Er wordt gezegd dat de toegangsdeur van de verblijfplaats, die alleen met bovennatuurlijke vermogens kan worden gezien, automatisch geopend werd door de krachten van de Meester. Hij ging de verblijfplaats

binnen, zag de imposante hemelse pracht daar, ging op Ālawaka's prachtige troon zitten en liet een gouden stralenkrans uit zijn persoon ontstaan die zich naar alle richtingen uitspreidde. Toen zij dit zagen, stroomden de vele yakkha-vrouwen en andere vrouwelijke bedienden van Ālawaka samen rond de Meester en betuigden hun respect. De Boeddha hield toen een toepasselijke toespraak die de yakkhini's zo diep inspireerde, dat zij aan de voeten van de Meester bleven zitten in een houding van grote eerbied.

Na op de yakkha-samenkomst te zijn aangekomen rapporteerde Gadrabha de aanwezigheid van de Boeddha aan Ālawaka, wat hem onmiddellijk in woede deed ontsteken. Maar omdat hij dacht dat het beneden zijn waardigheid zou zijn als anderen dit te weten zouden komen verbood hij Gadrabha de boodschap nog eens te herhalen en zei: "Houd je mond en verdwijn! Ik zal wel zien welke passende maatregel genomen dient te worden."

Sātagira en Himawatha, twee andere machtige yakkha's, die de beschermende godheden waren van twee heuvelheiligdommen die grote groepen aantrokken, werden zich bewust van de aanwezigheid van de Meester in de verblijfplaats van Ālawaka. Deze goedwillende hemelingen waren eigenlijk volgelingen van de Verhevene, die ook bekend is als de Volmaakte Spirituele Leraar (*Satthā*) voor goddelijke en menselijke wezens. Zij verschenen nu in de aanwezigheid van de Meester, betuigden hun respect aan de Meester en na Zijn toestemming te hebben gekregen verdwenen zij om de samenkomst bij te wonen.

Er wordt gezegd dat Ālawaka hen bij hun aankomst speciale hoffelijkheid betoonde door zijn zitplaats aan te bieden. Zij vertelden Ālawaka in stralende bewoordingen over de aanwezigheid van de Boeddha in zijn verblijfplaats en hoezeer hij gezegend was en hoezeer bevoorrecht. De heilige geschriften vertellen ons hoe verbolgen Ālawaka plotseling werd toen deze machtige hemelingen de Boeddha prezen. In een aanval van geweldige toorn klaagde hij de Boeddha aan en verklaarde dat hij ongetwijfeld machtiger was dan welk zwak mens ook, waarmee hij, zo blufte hij, zich voedde. Er wordt gezegd dat de congregatie daarna in uiterste verwarring was gedompeld en dat de yakkha's in wanorde vertrokken.

Ālawaka, die nu in ontembare woede ontstoken was, verzamelde zich te zamen met zijn woeste horden van geesten, demonen en soortgelijken in stelling boven en rondom zijn verblijfplaats, enkel met het doel de Boeddha naar buiten te jagen om Hem te vernietigen. Er wordt levendig

beschreven hoe hij negen typen van afgrijzenwekkende stortvloeden veroorzaakte, de ene na de andere.

Als eerste liet hij een verwoestende wervelwind los die in staat was om complete dorpen van de aardbodem weg te vagen. Maar toen deze afgrijzenwekkende orkaan de Meester bereikte kon hij zelfs niet de rand van Zijn kleed beroeren, omdat de Gezegende met Zijn hogere spirituele krachten de storm die van de stormachtige haat van Ālawaka uitging neutraliseerde. En er was niet één wezen in het hele land van Ālawi dat enige schade leed.

Na gefaald te hebben ontstak hij in nog grotere woede en deze keer bracht hij een zware stortbui teweeg die in staat was om kraters in de aarde te slaan, om de aarde te overstromen en de Boeddha eenvoudigweg te laten verdrinken. Maar zie! Deze gutsende vloed veranderde in minuscule dauwdruppels die zelfs voor ze de grond raakten al verdampten!

In zijn furie liet hij toen zijn derde stortvloed van grote vlammende keien op het gebied regenen. Maar helaas! Tot zijn grootst mogelijke ontzetting veranderden ze in even zovele geurige bloemslingers als ware het een huldeblijk aan de voeten van de Meester!

Toen begon hij roodgloeiende wapens te werpen: messen, zwaarden, speren, enzovoorts, om alleen maar te zien dat het hemelse bloemen werden.

Nu helemaal opgewonden veroorzaakte hij het neerdalen van withete sintels over de Boeddha, om ze alleen maar te zien veranderen in zoete jasmijnen die in vererende hoeveelheden neervielen.

In blinde woede stortte hij toen zijn zesde wapen uit: rokende hete as, en dit op zijn beurt werd sandelhoutpoeder ter ere van de Meester.

Nu liet Ālawaka het, blind van woede, heet zand regenen. Dit werd tot een strooisel van kleine geurige bloemen. Toen liet hij brandende aarde neerdalen die roodgloeiend was, als een ontelbare hoeveelheid vlammende keien. Maar deze veranderden in geurige wierook.

Toen al deze acht dodelijke stortvloeden faalden, schiep hij, bevend tot in de grond van zijn wezen, een sinistere en intense duisternis om zijn verblijfplaats te omringen. Maar toen de duisternis de tegenwoordigheid van de Verlichte naderde verdween hij, zoals met het opkomen van de zon de nacht wijkt.

Volledig overrompeld door de mislukkingen van deze negen dodelijke stortvloeden, viel hij toen samen met zijn viervoudig leger de Boeddha

aan. Zijn horden, die de meest angstaanjagende en afschuwelijke vormen aannamen en met dodelijke wapens zwaaiden, stormden schreeuwend en grove woorden toeslingerend binnen. De onverstoorbare kalmte van de Meester maakte al deze herrie en furie machteloos en volkomen nutteloos, ondanks het feit dat ze deze oorverdovende kanonnade bijna driekwart nacht volhielden, alsof ze de hel zelf loslieten.

Toen besloot Alawaka om het laatste en meest verwoestende wapen in zijn uitrusting te gebruiken, dat bekend staat als '*doessawoedha*'. Er wordt gezegd dat de kracht van dit wapen zo immens en catastrofaal is dat het een volledig wereldsysteem kan wegvagen en vele andere in gevaar brengen. Het werd beschouwd als een 'Vernietiger' die massale en totale vernietiging veroorzaakte, net zoals de bliksemflits van Indra. Toen dit wapen was losgelaten en daarbij een donderend lawaai veroorzaakte, dachten de grote menigten van hemelingen en andere niet-menselijke wezens, die al kijkend de hele horizon hadden bedekt, dat dit het einde van de slag was. Maar tot ieders verbazing en tot uiterste verslagenheid van Alawaka viel het wapen aan de voeten van de Meester in de vorm van een voetborstel. De goden barstten in een klaterend applaus uit. Alawaka werd terneergeslagen en zijn horden vluchtten hals over kop.

Het schijnt dat de een nacht lange oorlog die Alawaka teweegbracht woester en diabolischer was dan die van Mara, omdat in de *Djayamangala Gatha* vermeld wordt: "Zelfs nog duivelser dan Mara was Alawaka, de woeste onstuimige yakkha, die met de Meester een nacht lang oorlog voerde. Hem overwon de Soevereine Wijze door aanhoudend geduld."

Dodelijk ontmoedigd door deze onmiskenbare nederlaag begon Alawaka uiteindelijk na te denken: "Wat maakt de Boeddha zo onoverwinnelijk?" En toen werd hij er zich bewust van dat het Zijn kracht van Metta was, de alomvattende liefdevolle vriendelijkheid en volstrekte onschadelijkheid. De Boeddha bleef volkomen doof voor al die intense vijandigheid door Zijn universele liefde. Hij was gelijk de grote Himalaya niet in beweging te krijgen in Zijn aanhoudend geduld. Dus beredeneerde Alawaka dat wanneer hij Hem maar boos en onverdraagzaam zou kunnen maken, hij Hem misschien toch nog zou kunnen verslaan.

Dienovereenkomstig ging hij zijn verblijfplaats binnen en beval de Boeddha arrogant om naar buiten te gaan. Gewoonlijk moet de overwonnene zich overgeven aan de overwinnaar. Maar hij nam een schaamteloze houding aan en vroeg de Boeddha naar buiten te gaan. Toen begon het belangrijkste gedeelte van de oorlogsvoering, dat in de Alawaka

Soetta aldus wordt beschreven:

Na de Gezegende te zijn genaderd zei de yakkha Ālawaka:
"Ga naar buiten, jij monnik!"
Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester naar buiten.
"Kom binnen, jij monnik!" beval de yakkha.
Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester naar binnen.
"Ga naar buiten, jij monnik!" beval de yakkha Ālawaka de Meester voor de tweede keer.
Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester weer naar buiten.
"Kom binnen, jij monnik!" beval de yakkha Ālawaka de Meester voor de tweede keer.
Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester weer naar binnen.
"Ga naar buiten, jij monnik!" beval hij weer. Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester weer naar buiten.
"Kom binnen, jij monnik!" beval de yakkha Ālawaka de Meester weer. Na gezegd te hebben "Natuurlijk, vriend!" ging de Meester weer naar binnen.
Toen de yakkha Ālawaka voor de vierde keer beval "Ga naar buiten, jij monnik!" zei de Meester:
"Vriend, ik zal niet naar buiten gaan. U kunt doen wat u wilt."
"Ik zal je een vraag stellen, monnik; als je me niet antwoordt dan zal ik je buiten zinnen drijven of ik zal je hart uitrukken of ik zal je bij je voeten pakken en naar de andere kant van de rivier de Ganges gooien."
"Wel, vriend, ik zie niemand in alle werelden, met inbegrip van die van de goden, van de Māra's en van de Brahma's en niemand onder alle monniken en priesters, onder alle hemelingen en mensen die mij buiten zinnen zou kunnen drijven of mijn hart zou kunnen uitrukken of mij bij de voeten zou kunnen pakken en over de rivier de Ganges werpen. Desalniettemin, vriend, mag u uw vraag stellen zo u dat wilt."

Toen uitte Ālawaka deze verzen tegen de Gezegende:

Wat is hier de grootste rijkdom voor een individu?
Wat brengt geluk wanneer het goed geoefend wordt?
Wat is de zoetste van alle smaken?
Welke manier van leven wordt beschouwd als het meest nobele leven?

De Boeddha:

Vertrouwen is hier de grootste rijkdom voor een individu.
De weg van zuiver handelen brengt, wanneer deze goed wordt beoefend, geluk.
Waarheid is de zoetste van alle smaken.
Leven met wijsheid wordt beschouwd als het meest nobele leven.

Ālawaka:

Hoe steekt iemand de stroom over?
Hoe steekt iemand de oceaan over?
Hoe komt iemand het lijden te boven?
Hoe wordt iemand volledig gezuiverd?

De Boeddha:

Door vertrouwen steekt iemand de stroom (van verkeerd begrip) over.
Door waakzaamheid steekt iemand de oceaan (van herhaald bestaan) over.
Door juiste inspanning komt iemand het lijden (van de waarneembare wereld) te boven.
Door wijsheid wordt iemand volledig gezuiverd.

Ālawaka:

Hoe verkrijgt iemand wijsheid?
Hoe verwerft iemand rijkdom?
Hoe verwerft iemand faam?
Hoe wint iemand vrienden?
Hoe heeft iemand geen berouw over het hier en het hierna komende?

De Boeddha:

Als hij in bezit is van vertrouwen in de Dhamma van de Waardigste,
Om zo de uiteindelijke Bevrijding (Nibbāna) te verzekeren,
En waakzaam verblijft en vooruitziet,
Dan is hij degene die wijsheid verkrijgt.
Wie dan ook doet wat gepast is en volhardend is en waakzaam, verwerft rijkdom.
Door waarheidlievendheid verwerft iemand faam en door vrijgevigheid wint iemand vrienden.
Het toegewijde gezinshoofd dat is uitgerust met deze vier spirituele hoedanigheden:
Waarheidlievendheid, rechtschapenheid, geduld en edelmoedigheid,
Hij is degene die in het hierna komende geen berouw heeft.

De Boeddha, die had bemerkt dat de woeste yakkha nu in feite getemd was door een spirituele transformatie, daagde hem sportief uit door te zeggen:

"Kom op dan! Vraag het aan anderen, aan die talrijke monniken en priesters, of er in de wereld nog hogere hoedanigheden bestaan dan deze: Waarheidlievendheid, rechtschapenheid, geduld en edelmoedigheid."

De yakkha Ālawaka antwoordde:

"Waarom zou ik het nu vragen aan talrijke monniken en priesters? Werkelijk, vandaag weet ik zelf wat werkelijk goed is, hier en hierna.

Waarlijk, de Verlichte verwaardigt zichzelf voor mijn welzijn mijn verblijfplaats te bezoeken; en vandaag weet ik zelf: Geven, waar dan ook, brengt de beste vruchten voort! Om deze reden wil ik voortaan rondtrekken, van dorp tot dorp en van stad tot stad, als teken van mijn verering van de Volmaakt Verlichte, en van Zijn Heilige Leringen en van Zijn Heilige Orde!"

Het temmen van Nālāgiri

Nālāgirim gadjawaram atimattabhōetam
Dāwaggi cakkamasanīwa soedāroenantam
Mettamboesekawidhinā djitawā Moenindo
Tam tedjasā bhawatoe me djayamangalāni

Nālāgiri, de koninklijke olifant, die aangezet was tot amok maken, bestormde moorddadig, als een razende bosbrand, alles wat op zijn weg lag en veroorzaakte zulk een afschuw als de niet te stuiten vernietiger, Indra's donderslag, zou doen. Hem temde de Soevereine Wijze alsof Hij het verkoelende water van allesomvattende liefde over hem heen sprenkelde. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Zo groot is de kracht van Universele Liefde dat een vijandige en dwaze olifant erdoor wordt getemd. Maar deze kracht moet worden opgewekt en volledig worden ontwikkeld, zoals in het geval van de Boeddha, zodat, wanneer ze ten toon wordt gespreid, zelfs de gemeenste en wreedste schepselen onmiddellijk tot rust worden gebracht.

De gebeurtenissen:

Dewadatta had de dwaze olifant Nālāgiri losgelaten met de moorddadige intentie om de Boeddha te laten vertrappen, maar in plaats daarvan temde de Boeddha het wilde beest. En al snel zongen in het hele subcontinent van India de mensen dit populaire refrein:

Sommigen temmen met stokken
Anderen met speren en zwepen
Maar dit is de Wijze Gotama die zelfs
Een olifant temt, zonder stokken of zwepen.

De verheven Boeddha had dit wilde beest Nālāgiri, die volgens de Djayamangala Gāthā amok had gemaakt en de Boeddha aanviel als een razende bosbrand, getemd door hem te besprenkelen met de verkoelende wateren van alomvattende liefde.

Het lijkt erop dat Dewadatta, die de zwager (Yasodhara's broer) van

de Boeddha was, zich uit louter jaloezie en ambitie, voortkomend uit zijn toenemende psychische krachten, vernederde tot deze uiterst verdorven misdaad. Occulte verworvenheden zijn niet noodzakelijkerwijs spiritueel verheffend. In feite zijn ze zonder meer gevaarlijk, tenzij de mens die ze ontwikkelt spiritueel al ontplooid is. Dewadatta had verscheidene spirituele krachten ontwikkeld zonder gelijktijdig zijn intrinsieke spiritualiteit te ontwikkelen. Dit wekte in hem een verlangen op naar wereldse winst en eer en maakte hem jaloers op anderen die, zo dacht hij, een grotere reputatie en invloed genoten.

Het schijnt dat wanneer toegewijden een bezoek brachten aan het klooster en informeerden naar enkele van de eminente heilige discipelen van de Boeddha, dit voor Dewadatta aanvoelde alsof hem niet de verschuldigde aandacht werd gegeven. In overeenstemming hiermee besloot hij de aandacht te trekken van diegenen die in de samenleving van belang waren, door zijn psychische krachten ten toon te spreiden. Op een goede dag nam hij de vorm aan van een klein jongetje met slangen die zich om hem heen kronkelden en materialiseerde zichzelf in de schoot van prins Adjātasattoe, de ambitieuze toekomstige erfgenaam van het koninkrijk van Magadha. Dit schokte de prins diep en hij werd een blinde volgeling van Dewadatta, waarna hij hem twee keer per dag een bezoek bracht met allerlei soorten geschenken en met een gevolg van vijfhonderd vrienden.

Toen Dewadatta's roem zich verspreidde, werd hij buitensporig ambitieus. Hij eiste dat de Heilige Orde onder zijn bevel werd geplaatst. Toen dit niet gebeurde en zijn plannen niet op een passende manier werden uitgevoerd, spande hij samen met criminelen en maakte vervolgens gemene zaak met de ambities van Adjātasattoe. Hij zei tegen hem: "Kijk, mensen leven tegenwoordig niet lang en u zou kunnen sterven zonder ooit koning te zijn geweest, met een vader die iedere dag krachtiger lijkt te worden. Dood dus uw vader en word koning van Magadha; ik dood Gotama en word de Boeddha." Toen deze samenzwering faalde broedde Dewadatta enkele verraderlijke plannen uit om de Boeddha te vermoorden. Hij organiseerde wat bekend stond als kettingdoding: een koelbloedig plan voor het vernietigen van een groot aantal mensen die op de een of andere manier in ditzelfde harteloze bloedbad betrokken waren. Het idee achter deze huichelachtige valse samenzwering was om elk mogelijk spoor van bewijs te vernietigen.

Met volledige voorkennis van Adjātasattoe huurde Dewadatta een bende gangsters in om de Boeddha te doden. Hij zond een van hen om de Boeddha, die in een afgelegen grot verbleef, te vermoorden, en terug

te keren via een bepaalde route waarop hij twee mensen had geplaatst om de moordenaar van de Boeddha te vernietigen. Toen plaatste hij vier mensen op de route waarlangs deze twee zouden terugkeren, om hen te doden. Gelijktijdig werden acht mensen geplaatst om deze vier te doden en zo verder in een keten van doden, om zelfs het kleinste bewijs volkomen uit te wissen - een plan dat eveneens op een mislukking uitliep, omdat deze toekomstige moordenaars door in contact te komen met de Boeddha een voor een spiritueel bekeerd werden.

Dewadatta nam daarop zelf de taak op zich om de Boeddha te liquideren door een groot rotsblok op de Meester te laten neerkomen toen Hij op en neer liep voor Zijn grot. Toen dat allemaal gefaald had, pakte hij het idee op om de woeste mensendoder Nālāgiri los te laten door omkoping van de kornaks. Feitelijk was Nālāgiri de favoriete olifant van de koning. Afgezien van zijn dapperheid op het slagveld kende hij dozijnen trucjes om de mensen te amuseren. Bij een bepaalde gelegenheid, toen hij amok maakte en daarbij vele mensen doodde, moest hij afgemaakt worden, maar de vriendelijke koning was zo verzot op zijn troeteldier dat hij van gedachten veranderde en hem binnen een afgezonderde omheining hield, zodat hij als een staatsuitvoerder van doodvonnissen gebruikt kon worden. Wanneer een veroordeelde gevangene geëxecuteerd moest worden werd Nālāgiri een vol vat likeur gegeven en wanneer hij op die manier dol gemaakt was, werd hij op de veroordeelde man losgelaten.

Dewadatta vertelde de kornaks in de olifantenstal dat hij grote invloed had op de koning en dat hij, wanneer zij zijn verzoek zouden uitvoeren, voor hun bevordering en voor een passende beloning zou zorgdragen. Alles wat zij moesten doen was Nālāgiri loslaten wanneer de Boeddha samen met Zijn monniken op Zijn bedelronde de betreffende straat in zou gaan.

Op een dag, in de voormiddag, toen de Boeddha die straat in kwam, lieten de kornaks Nālāgiri in deze straat los. Toen Nālāgiri de Boeddha en Zijn gevolg van monniken in de verte zag aankomen hief hij zijn slurf op, zette zijn oren wijd uit en met zijn staart opgericht viel hij trompetterend aan in de richting van de Boeddha.

Toen zij Nālāgiri als een onweerstaanbare vernietiger zagen naderen, zeiden de monniken tegen de Boeddha: "Meester, de mensendoder, de woeste olifant Nālāgiri is losgelaten. Laat de Verhevene teruggaan." "Wees niet bang, monniken," zei de Boeddha, "Het is onmogelijk dat iemand de Verhevene van het leven kan beroven. Iets dergelijks kan niet

zomaar gebeuren." Hij verzekerde hen dat de Boeddha's altijd een natuurlijke dood sterven en nooit kunnen worden gedood. Hoewel de monniken het herhaaldelijk vroegen, drong de Meester erop aan om de rust te bewaren.

De eerwaarde Ānanda sprong zelfs naar voren om, door zichzelf op te offeren, als een schild voor de Meester te dienen. De meester zei Ānanda echter dat hij zich geen zorgen hoefde te maken en spreidde terwijl Hij kalm weer naar voren trad een krachtige stroom van spirituele liefde uit over de woeste olifant. Door paniek overvallen klommen mensen in het hele gebied op hun huizen en hutten en wachtten in grote spanning op het afschrikwekkende spektakel. De ongelovigen en sceptici onder hen merkten op: "Oh, de grote knappe monnik zal nu met Zijn leven betalen." De wijzen en toegewijden onder hen zeiden: "Oh, deze Nāga van een olifant zal strijdend met de grote spirituele Nāga tot bezinning komen." En zie! Bij iedere stap werd Nālāgiri op de een of andere manier overweldigd door een sterke macht die hem in toenemende mate overspoelde met nuchterheid. En tegen de tijd dat de olifant de Ontdekker van de Waarheid was genaderd was hij getemd en teruggebracht tot zijn oorspronkelijke redelijkheid. De Gezegende raakte met Zijn rechterhand het voorhoofd van de olifant aan en wenste hem liefdevol toe bevrijd te zijn van zijn vergiftiging en roekeloosheid en een gelukkige bestemming te vinden.

De koningsolifant Nālāgiri nam met zijn slurf het stof van de voeten van de Meester en sprenkelde het over zijn eigen hoofd. En toen, alsof hij zijn dankbare eerbied betoonde, trok Nālāgiri zich achteruitlopend terug, werkelijk een uniek gebaar, net zolang als de Boeddha in zicht was, waarna hij volledig getemd terug naar zijn stal ging. De kracht van de liefde van de Gezegende was zo groot, dat het lange tijd een legendarisch refrein werd op de lippen van de mensen.

Het bedwingen van Angoelimāla

Oekkhittakhaggamatihattha soedāroenantaṁ
Dhāwantiyodjanapathangoelimālawantaṁ
Iddhībhisankhatamano djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Met opgeheven zwaard in zijn bedreven handen achtervolgde de woeste rover Angoelimāla, de vingerkransdrager, de Meester maar liefst vijftien kilometer lang. Hem overwon de Soevereine Wijze met Zijn bovennatuurlijke krachten. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Angoelimāla was spiritueel gerijpt, maar als gevolg van een ongelukkige samenzwering werd hij een slachtoffer, niet alleen van de afgunst van anderen maar, erger nog, van zijn eigen gerechtvaardigde verontwaardiging. Hij bouwde een rationele, schijnbaar gerechtvaardigde grond op voor het moorden. Daarom moest hij bedwongen worden met een kracht die verder ging dan zijn intellectuele en logische vermogens. Vandaar het gebruik van bovennatuurlijke middelen om zijn zelfrechtvaardiging evenals zijn immense fysieke bekwaamheden te breken.

De gebeurtenissen:

Angoelimāla betekent letterlijk: iemand die een van vingers gemaakte krans draagt. Feitelijk heette de man Ahinsaka - de onschadelijke.

Het verhaal van een niet-agressieve, aardige en hoogst talentvolle jongeman die een woeste en genadeloze rover wordt en vervolgens getransformeerd wordt in een mededogende heilige, is inderdaad een inspirerende sage van menselijke conditionering. Hoe bepaalde sociale waarden en vruchteloos intellectueel streven een anders goede man in een diabolische moordenaar kunnen veranderen en hoe een mededogende en wijze spirituele Meester door de positieve benadering van spirituele reformatie een gemene zondaar in een nobele heilige kan veranderen,

portretteert op veelzeggende manier de kracht van conditionering.

Ahinsaka, de zoon van Bhargawa, de koninklijke priester van Pasenadi, de koning van Kosala, was voor zijn opleiding naar Takkasīla (Takshashīla) gezonden, een befaamde internationale zetel van onderwijs. Hij vervoegde zich bij de faculteit van een gevierde Ācariya en werd al snel een geliefd student van zijn leraar vanwege zijn harde werken en zuivere genialiteit. In de loop der jaren verwierf hij vele lauweren en beheerste hij vele onderwerpen, waarbij inbegrepen de kunst van de zelfverdediging. Zijn medestudenten waren echter jaloers op hem en probeerden hem in diskrediet te brengen. Toen zij daarin niet slaagden verzonnen zij een schandaal waarbij Ahinsaka en de familie van de Ācariya betrokken waren. In eerste instantie weigerde de Ācariya het te geloven, maar als gevolg van herhaalde samenzweringen werd hij achterdochtig en na enige tijd was hij duidelijk vijandig. Bij het voltooien van zijn opleiding vroeg de leraar aan Ahinsaka een vreemde *Goeroedakshina* - een krans van duizend duimen als betaling van de leraar.

Ahinsaka verzocht zijn leraar verscheidene malen om hem niet te vragen te doden, omdat hij afkomstig was uit een familie die de beoefening van de *Pañcasīla* op zich had genomen. Maar toen hij het hart van de leraar, die ernaar streefde hem te vernietigen, niet kon veranderen, voelde hij plotseling een grimmige vastbeslotenheid om deze kwaadaardige uitdaging aan te nemen. Na zijn leraar deze afgrijselijke betaling beloofd te hebben verzamelde hij verschillende wapens en vertrok naar het Djāli-bos, waar de hoofdweg doorheen liep die Takkasīla en Sāwatthi, de hoofdstad van het koninkrijk van Kosala, met elkaar verbond. Hoog in de bergketen die het bos omzoomde vond hij een grot die hij tot zijn schuilplaats maakte. Er wordt gezegd dat hij de kracht van zeven olifanten had en dat hij harder kon lopen dan een hert. Van die aard was de bekwaamheid die hij al had verworven.

Op de uitkijk vanuit zijn schuilplaats stortte hij zich op iedere reiziger op de hoofdweg of een van de vele andere wegen die daarop uitkwamen. Na het afsnijden van de vinger hing hij het lichaam van het slachtoffer aan een boom en wachtte tot anderen zouden komen. Door te leven op het rauwe vlees van wilde beesten ontwikkelde hij niet alleen maar de constitutie van een demon, maar werkelijk ook een woeste geest. Na verloop van tijd verplaatsten de mensen zich alleen nog in groepen. Maar slechts zelden ontsnapten zij aan zijn wrede handen. Hij was in staat een groep van veertig mensen te vernietigen. Toen de wegen verlaten raakten, viel hij dorpen en steden rondom het bos binnen. En in de loop van de tijd raakten ook deze menselijke woonplaatsen verlaten. Er wordt

gezegd dat hij een zó grote verschrikking werd dat niet alleen groepen van steden maar zelfs complete districten door hem ontvolkt werden.

Zijn leraar had een vingerkrans geëist die bestond uit duizend vingers. Tegen de tijd dat hij dit aantal verzameld had waren er vele aan het rotten en moest hij steeds weer opnieuw beginnen. Uiteindelijk had hij een krans van 999 vingers en wachtte op de laatste vinger, waarmee hij zijn belofte zou aflossen en de wens van zijn vijandige leraar zou vervullen.

Grote groepen mensen kwamen regelmatig samen bij het paleis van koning Pasenadi, hem oproepend om Angoelimāla te vernietigen. Toen zijn vader Bhargawa over zijn rooftochten hoorde, zei hij tegen zijn moeder: "Het kan niemand anders zijn dan Ahinsaka die in een dergelijke plunderaar veranderd is." Als bekwaam astroloog wist hij dat Ahinsaka was voorbestemd om rover te worden. En hij had de koning bij de geboorte zelfs ingelicht over zijn verandering in een rover en de noodzaak om zich toen al van hem te ontdoen.

Maar de koning dacht dat het, totdat het kind werkelijk zou veranderen in een rover, verkeerd zou zijn het te doden. Met iedere dag die voorbij ging doken afschuwwekkende berichten op over de rooftochten van Angoelimāla, die iedereen in Sāwatthi verontrustten. En Mantanī, de bejaarde brahmaanse vrouw die zijn moeder was, was geschokt en wilde haar zoon terugwinnen van het slechte pad.

Terugkerend uit Zijn voordageraadse *Mahā Karoeṇā Samādhi* - de trance-achtige absorptie van Onbegrensd Mededogen - trof de Verheven Boeddha op een dag Angoelimāla in Zijn mystieke visie aan. Doordringend in diens toekomst zag Hij dat Angoelimāla ofwel een groot heilige zou worden ofwel een bewoner van de laagste der hellen, wegens het doden van zijn moeder en wel op deze zelfde dag. Bewogen door alomvattend mededogen ging de Verheven Boeddha na Zijn ochtendmaal naar het Djāli-bos. Onderweg probeerden een groot aantal koeherders, boeren en reizigers, die de Gezegende op weg naar het Djāli-bos zagen, Hem ervan te weerhouden die weg te nemen. Ze zeiden: "Neem die weg niet, Eerwaarde, omdat deze weg onveilig gemaakt wordt door de rover Angoelimāla. Mensen die deze weg namen in groepen van tien, twintig, dertig, zelfs veertig man, zijn omgekomen door de handen van Angoelimāla." Maar de Mededogende ging niettemin in stilte verder.

Toen de schemering naderde onderzocht Angoelimāla verlangend de wegen vanuit zijn schuilplaats en zag plotseling een oude vrouw die zo nu en dan stopte en vanaf de hoofdweg het bos in keek. Hij dacht: "Welnu, met de duim van deze vrouw zal ik mijn belofte aflossen." En

nadat hij zijn wapens gepakt had stormde hij op zijn doel af. Toen hij naderde zag hij dat de oude vrouw niemand anders was dan zijn eigen moeder, en hij aarzelde. Maar een verborgen wrok prikkelde hem en hij besloot om zijn moeder te vermoorden. Op dat moment merkte hij een monnik op die in een langzame maar majestueuze pas over de hoofdweg aan kwam lopen. En hij veranderde van gedachte en van doel. Het was de Boeddha, die deze ochtend op pad was gegaan om hem te redden en via hem ontelbare anderen in eeuwen die nog moesten komen.

De Angoelimāla Soetta in de Maddjhima Nikāya beschrijft deze ontzagwekkende episode aldus: "Na zijn zwaard en schild te hebben gegrepen stoof hij op de Boeddha af. Op dat moment paste de Gezegende Zijn bovennatuurlijke krachten zodanig toe dat hoe snel Angoelimāla ook rende, hij er niet in slaagde om de Meester, die in Zijn normale tempo liep, in te halen. Toen dacht Angoelimāla: "Hoe wonderbaarlijk, hoe verbazingwekkend! Ik, die een galopperende olifant, paard of hert kan inhalen en het kan grijpen, of zelfs een voortstormende strijdwagen, ben niet in staat om deze monnik in te halen die normaal loopt, hoewel ik op mijn snelst loop." Daar hij er niet in geslaagd was om hem te overweldigen en fysiek volkomen uitgeput was, bedacht hij nu een andere strategie. Hij hield in en riep luid: "Stop! Stop, jij monnik!" "Ik ben al lang gestopt. U bent degene, Angoelimāla, die moet stoppen!" Angoelimāla dacht: "Deze monniken zijn waarheidlievend. En hoewel hij loopt zegt hij toch dat hij gestopt is en hoewel ik me ingehouden heb zegt hij dat ik ren en maant me aan te stoppen. Ik moet deze monnik ondervragen en doorgronden." Dientengevolge sprak hij opnieuw, deze keer in verzen:

"Monnik, hoewel u loopt zegt u dat u gestopt bent,
En hoewel ik nu gestopt ben, zegt u dat ik dat niet ben!
Ik vraag u, o monnik, wat is de betekenis hiervan?
Waarom zegt u dat u gestopt bent en ik niet?"

"Angoelimāla, ik ben voor altijd gestopt,
En heb daarmee geweld jegens alle wezens afgezworen.
Maar u handelt ongebreideld jegens allen.
Daarom zeg ik dat ik gestopt ben, maar u niet."

Angoelimāla doorgrondde de betekenis. Hij zag in dat hij door het verwerven van steeds meer bezoedelingen door deze slechte handelingen deze dwaaltocht alleen maar bestendigde, terwijl de Boeddha, door het te boven komen van alle bezoedelingen, dit proces van eindeloos dwalen in *saṁsāra* had stopgezet. "Zo beweeg ik voort en voort, zelfs terwijl ik fysiek gestopt ben," zo begreep hij. Diep bewogen, na zijn wapens in

een kloof geworpen te hebben, wierp Angoelimāla zich voor de voeten van de Gezegende en eerbiedigde Hem. Toen smeekte hij de Boeddha om hem tot monnik te maken. Door zijn bovennatuurlijke krachten heeft de Verlichte, als Soevereine Wijze, uit onbegrensd mededogen de woorden geuit: "Kom, monnik!" en zie, daar veranderde de woeste rover op wonderbaarlijke wijze in een monnik! Aldus bedwong de Boeddha Angoelimāla en transformeerde hem in een heilige.

De Boeddha ging toen, vergezeld van Angoelimāla, naar Djetawana, waar Hij toen verbleef. Het was het twintigste jaar van de ongeëvenaarde missie van mededogen van de Meester.

De volgende dag verscheen koning Pasenadi, in gezelschap van een groot gevolg. Hij was met vijfhonderd ruiters, die allemaal zwaar bewapend waren, uitgereden, met het grimmige doel om óf Angoelimāla te vangen, óf te sterven in de poging hiertoe. Toen hij zag dat de koning duidelijk geërgerd was, vroeg de Meester:

"Hoe komt het, grote koning, dat u blijkbaar zo geprikkeld bent? Hebben vijandige koningen, Bimbisāra van Magadha of de Licchawi-prinsen of iemand anders uw koninkrijk aangevallen?"

"In het geheel niet, Meester. Wij komen hier om de zegening van de Meester te krijgen, zodat wij erin zullen slagen Angoelimāla neer te slaan. Hij gaat maar verder met het afslachten van mensen en veroorzaakt het leeglopen van menselijke woonoorden; hij draagt een krans van vingers."

"Maar, grote koning, als u Angoelimāla getransformeerd zou aantreffen, monnik geworden, het heilige leven leidend, geweld en andere kwaden afzwerend en het goede leven als zijn ideaal hebbend - wat zou u dan doen?"

"In dat geval, Meester, zal ik hem eerbied betuigen met alle benodigdheden die het monnikschap vereist. Maar, Meester, hoe kan deze woeste rover, met het slechte als ideaal, zich toeleggen op het leven van deugdzaamheid en zelfonthouding?"

"Welnu, dan is hier de monnik Angoelimāla, grote koning." En de Boeddha wees met Zijn vinger naar een monnik die naast hem zat. De koning was duidelijk verward. Omdat hij door vrees overvallen was, stond zijn haar recht overeind. Toen de Boeddha dit zag, kalmeerde Hij hem en zei:

"Vrees niet, grote koning, vrees niet! Er is niets meer waarvoor u nog langer op uw hoede moet zijn."

De koning kalmeerde en terwijl hij op de eerwaarde Angoelimāla afliep, vroeg hij: "Is dit niet de eerwaarde Angoelimāla, de nobele

monnik?"

"Jawel, grote koning."

"Uit welke familie is de eerwaarde monnik afkomstig, van de kant van de moeder en van de kant van de vader?"

"Grote koning, mijn vader is een Gagga en mijn moeder een Mantanī."

"Wil de eerwaarde Gagga-Mantanīpoetta zo goed zijn mijn aanbod te aanvaarden om zijn verstrekker te zijn van de benodigdheden van kleden, bedelvoedsel, verblijfplaats en geneesmiddelen?"

"Ik heb al mijn benodigheden al, grote koning," zei de eerwaarde Angoelimāla.

Koning Pasenadi ging naar de Gezegende en na zich aan Zijn voeten te hebben neergeworpen zei hij terwijl hij eerbiedig aan een kant zat: "Prachtig, Meester, prachtig, Meester! Hoe de Gezegende de ongetemden temt, de verwarden tot rust brengt, het verdwijnen van de bezoedelingen tot stand brengt in diegenen die erin verstrikt zijn. De Gezegende bedwong iemand die wij met wapens en straffen niet konden bedwingen zonder wapen of straf."

Later werd de eerwaarde Angoelimāla door volhardende spirituele inspanningen een Arahant. En in dankbare erkenning sprak hij dit metrische vers uit:

Ik ben getemd door iemand als Hij,
Ofschoon ik eens leefde met bloed aan mijn handen,
En vingerkransdrager genoemd werd.
Zie nu de toevlucht die ik heb gevonden!
En wat tot eindeloos bestaan leidt is er niet meer!
Sommigen temmen met straffen.
Anderen met wapens en stokken,
Maar er is er Een die noch straft, noch een wapen heeft.
Het drievoudige inzicht heb ik verworven en gedaan is wat de Soevereine Wijze voorschreef."

De nederlaag van Ciñcā

Katwāna katthamoedaram iwa gabbhinīyā
Ciñcāya doetthawacanam djanakāya maddjhe
Santena somawidhinā djitawā Moenindo
Tam tedjasā bhawatoe me djayamangalāni

Zich als een zwangere vrouw voordoend door een stuk hout op haar buik te binden, uitte Ciñcā temidden van een devote congregatie met ontuchtige woorden valse beschuldigingen. Haar bedwong de Soevereine Wijze met Zijn onverstoorbare kalmte. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Om de uiterst verdorven en verderfelijke invloeden van Ciñca te neutraliseren, paste de Boeddha de goedaardige maar toch vernietigende spirituele kracht van gelijkmoedigheid - *oepekkhā pāramitā* - toe. Dit wapen in de wapenuitrusting van de Boeddha is zo machtig dat het in staat is om de aandacht van Zijn hemelse discipelen te trekken. Vandaar dat de dewa's de list van Ciñcā op de meest treffende manier ongedaan maakten.

De gebeurtenissen:

Ciñcā was het leidend licht van een vrouwelijke religieuze orde die tot de sekte van rondtrekkende asceten behoorde die hun hoofdkwartier hadden in de hoofdstad Sāwatthi. Maar meer nog was zij een charismatische persoon van een weergaloze schoonheid, en had zij aanzienlijke invloed in publieke aangelegenheden. Zij was echter een vrouw van bedenkelijke zeden en zij had volstrekt geen scrupules wat betreft haar methoden, hoe verdorven ook, zolang deze haar doel op een bepaald moment maar dienden. Onder de rondtrekkende asceten was zij populair en zeer gezocht.

Het schijnt dat de Boeddha met Zijn komst, direkt na Zijn verlichting, dankzij Zijn zuivere spirituele uitmuntendheid, grote massa's mensen aantrok die tot allerlei groeperingen behoorden. Hij was bijzonder geëerd en letterlijk tientallen koningen, ministers en hooggeplaatste bur-

gers waren Zijn devote volgelingen geworden. Hij sprak ook spirituele mensen in groten getale aan. De geschriften maken er melding van hoe tientallen gekroonde koningen hun wereldse glorie opgaven en zich als monniken aansloten bij de Heilige Orde die door de Boeddha gevestigd was.

Prinsen en priesters, bestuurders, miljonairs, mensen uit de middenklasse, zelfs de laagsten van de onaanraakbaren, evenals angstaanjagende bandieten en crimimelen werden monniken (bhikkhoes) en werden in vrome heiligen getransformeerd. Tegelijkertijd sloten koninginnen en prinsessen, vrouwen van orthodoxe priesterlijke families, gewone huisvrouwen en een groot aantal courtisanes en zelfs prostituees zich bij de Orde van nonnen (bhikkhoeni's) aan en werden heiligen en spirituele leraren. De Heilige Orde van monniken en nonnen van de Boeddha en Zijn lekebroederschap van mannelijke en vrouwelijke toegewijden kenden geen onderscheid en discriminatie naar kaste, huidskleur, ras of sekte. Het leven van zuiverheid, matiging en zuivere spirituele uitmuntendheid dat de Boeddha zelf beoefende en tot het beoefenen waarvan Hij Zijn discipelen inspireerde, bracht natuurlijk bijzonder veel eer en faam. En waar de Boeddha en Zijn discipelen ook gingen offerden mensen hen al wat zij nodig hadden.

Dit bracht blijkbaar bijzonder veel wrok en afgunst onder diegenen die leefden van de lichtgelovigheid, het blinde vertrouwen en het bijgeloof van de mensen. Toen meer en meer mensen wijs en werkelijk spiritueel werden, werden de onechte heilige mannen en vrouwen niet langer gerespecteerd. En aangezien religie ook het ongelukkige sociale bijeffect heeft van het vormen van gevestigde belangen, wemelde het in de dorpen en plaatsen van Noord-India van dergelijke onechte religieuzen die handelden in menselijke vroomheid. En zij waren de mensen die het nu opnamen tegen de Boeddha en Zijn discipelen. Een honderdtal samenzweringen werd opgezet om de Meester in diskrediet te brengen en Hem van Zijn faam te beroven die, onfortuinlijk voor de sektariërs, alleen maar leidden tot hun eigen frustratie. Persoonlijkheidsdoding, om een moderne uitdrukking te gebruiken, werd, in het kort, de enige zorg van de handelaren in religie. De Dhammapada Atthakathā, die verzameling van historische en sociologische rapporten, voorziet in de meest interessante en inzichtvolle details van de heersende gemeenschap uit de tijd van de Boeddha in de voornaamste steden van Noord-India en elders. Met name die verslagen die handelen over de gang van zaken in Sāwatthi, de hoofdstad van Kosala, die, liggend aan de internationale handelsroute, een groot aantal miljonairs had samengebracht, zijn van buitengewoon

belang. De Dhammapada Atthakathā vermeldt in details hoe de sektariërs besmeurende campagnes, sensationele propaganda en zelfs moorden organiseerden.

Ciñcā, die een vitale rol speelde in dergelijke afschuwelijke en wilde activiteiten, werd nu, of ze wilde of niet, betrokken in het organiseren van de meest walgelijke belasterende zet, die twee specifieke doeleinden had: ten eerste om het imago van de Boeddha en van degenen van de Heilige Orde en de lekebroederschap grondig te besmeuren, en ten tweede om het gevestigde belang en de sociale greep van de sektariërs te herstellen.

In het belangrijkste klooster van de sektariërs werd een grote conferentie gehouden om de détails van deze samenzwering uit te werken en de diverse werkzaamheden aan geschikte personen toe te wijzen. Het hoofd van een groep stelde voor dat Ciñcā haar taak zo zou moeten ondernemen dat het plan volkomen veilig en succesvol zou zijn. Toen Ciñcā nu een beroep deed op deze verheven vergadering, werd zij door alle leden geboycot, alsof het een vooropgezette afspraak was. Zij was geschokt en verward en vroeg zich af welke overtreding ze begaan had!

Ciñcā vroeg: "Heren, welke fout heb ik begaan dat u niet tot mij spreekt?"

Zij behielden doelbewust hun stilzwijgen, hoewel Ciñcā haar vraag drie maal herhaalde.

Toen schreeuwde zij hysterisch uit: "Heren, ik eis van u een antwoord. Welke fout vindt u in mij?"

Met grote behoedzaamheid en geveinsde zin voor dringende noodzakelijkheid antwoordde een van de sektariërs: "Zuster, realiseert u zich niet de enorme schade die ons is toegebracht door de monnik Gotama? Hij heeft ons beroofd van het gewin en de eer die ons toekomen."

"Heer, ik weet het niet. Maar is er iets dat ik kan doen om dit geval recht te zetten?"

"Wel, zuster, als u werkelijk om ons geeft dan moet u op een dusdanige manier van uzelf gebruik maken dat u publieke afkeuring teweegbrengt over deze monnik Gotama en een eind maken aan Zijn voorspoed en eer en deze vernietigen."

"Goed, Heer, laat deze zaak maar aan mij over en maak u geen zorgen."

Toen ging zij weg om het diabolische plan te organiseren, gewezen meesteres als zij was in iedere vrouwelijke list.

Later die dag, laat in de avond, toen de grote menigte van inwoners van Sāwatthi terugkeerde van het Djetawana-klooster na het horen van de prediking van de Verlichte, ging zij in de richting van Djetawana, ge-

kleed in een scharlakenrood zijden kleed en bloemen, parfums en dergelijke met zich mee dragend. Wanneer de mensen haar vroegen: "Waar gaat u op dit uur heen?" dan antwoordde zij koket met de woorden: "Het gaat u niet aan waar ik heen ga." En dan bracht zij de nacht door in een hermitage van de sektariërs, dicht bij Djetawana, en de volgende ochtend keerde zij terug naar de stad op een tijdstip dat de menigte van toegewijden naar het Djetawana-klooster ging om hun eerste eerbetuiging van de dag aan de Meester te brengen. Wanneer haar gevraagd werd: "Waar bracht u de nacht door?" zei ze : "Het gaat u niet aan waar ik de nacht doorbracht."

Ongeveer anderhalve maand na de aanvang van haar nachtelijke bezoekjes begon zij, wanneer mensen haar ondervroegen, te zeggen: "Ik bracht de nacht door met de monnik Gotama in zijn geurige onderkomen in het Djetawana-klooster." En zo begon zij twijfel te zaaien in de gedachten van de gewone mensen, die wantrouwen begonnen te krijgen terwijl ze dachten: "Is dit waar of niet?" Na een periode van ongeveer drie of vier maanden omwikkelde zij haar buik met repen doek om het te laten voorkomen dat ze zwanger was, en gekleed in een rood gewaad trok ze rond terwijl ze zei: "Ik ben zwanger van de monnik Gotama." Aldus bracht zij het dwaze volk ertoe haar te geloven.

Na een periode van acht of negen maanden bond zij op haar buik een voor het doel geschikte vorm die gemaakt was van lichte stukjes hout en bedekte deze met een zijden doek. En zij sloeg ook met een dierlijk bot op haar handen en voeten om zwelling op te wekken en zichzelf het uiterlijk te geven van een vrouw die ziek is en in vergevorderd stadium van zwangerschap. Toen, op een avond, toen de Ontdekker van de Waarheid gezeten op Zijn glorieuze zetel van Waarheid de Dhamma predikte aan de grote menigte die zich in de predikhal had verzameld, stond zij voor Hem en uitte deze valse beschuldiging: "Wel, grote monnik, nu predikt u uw leer aan deze grote menigte van mensen. Ja, zoet is uw stem en aantrekkelijk uw lippen. En u bent degene van wie ik in verwachting ben en in dit vergevorderde stadium van zwangerschap. Maar toch maakt u zich niet druk om mij te voorzien van de noodzakelijke faciliteiten voor het moederschap, noch van de benodige voedingsmiddelen als olie, vloeibare boter en dergelijke. Nadat u er niet in bent geslaagd uw plichten te vervullen, vraagt u niet eens aan uw lekenondersteuners zoals de koning van Kosala of de lekentoegewijden zoals Anāthapiṇḍika of de vrouw Wisākhā: "Alstublieft, doe wat noodzakelijk is voor deze vrouw Ciñcā Mānawikā." Alles wat u weet is hoe u aan uw genot moet komen, maar u weet niet hoe u bescherming moet bieden aan het kind

dat u hebt verwekt." Op die manier beschimpte Ciñcā op een belasterende wijze de Ontdekker van de Waarheid temidden van een grote groep mensen, als een vrouw die een brok mest naar de maan gooit om hem te bezoedelen.

De Ontdekker van de Waarheid onderbrak de prediking even en sprak toen bulderend als een leeuw tot haar: "Zuster, de waarheid of anderszins van wat u nu hebt gezegd, is iets waarvan alleen u en ik afweten." "Ja, grote monnik," antwoordde Ciñcā vinnig, "dat u en ik het weten is zeer duidelijk."

Juist op dat moment vertoonde de zetel van Sakka, de leider der goden, tekenen van verhitting. Toen Sakka naar de oorzaak zocht, werd hij zich bewust: "Ciñcā Mānawikā beschuldigt de Ontdekker van de Waarheid valselijk." Toen, tot zichzelf zeggend: "Ik moet dit geval ophelderen," vertrok hij onmiddellijk, te zamen met vier andere *dewa's*, die zichzelf in vier kleine muizen veranderden. En met een enkele beet sneden zij de koorden door die de houten vorm aan haar buik bonden. Op dat moment viel ook het haar bedekkende kleed af. En zie! De houten vorm viel op haar voeten, waarbij van beide de tenen werden afgesneden.

De menigte riep uit: "Je moest je schamen, jij verachtelijke vrouw. Je beschuldigt de Volmaakt Verlichte valselijk!" En zij sloegen op haar hoofd en droegen haar weg uit Djetawana, terwijl ze dreigend brokken aarde, stokken en dergelijke oppakten.

Er wordt gezegd dat direct nadat zij buiten het gezichtsveld van de Ontdekker van de Waarheid was, de aarde barstte en zich opende en haar onmiddellijk verslond. De Pāli-literatuur vertelt ons ook dat vanaf die tijd zelfs ook maar de geringste vormen van gewin en eer die de sektariërs hadden verdwenen, en de offerandes aan de Verhevene toenamen.

De overwinning op Saccaka

Saccaṁ wihāya matisaccaka wādaketoeṁ
Wādābhiropitamanaṁ atiandhabhōetaṁ
Paññāpadīpadjalito djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

De zwervende bedelmonnik Saccaka (lett.: de ware) verdraaide met zijn verdorven intelligentie altijd de waarheid, pretenderend de werkelijke 'banier van geleerdheid' te zijn. Toen hij rondtrok en zich overgaf aan intellectuele redetwisten verblindde slechts zijn eigen mentale visie. Hem overwon de Soevereine Wijze met Zijn verlichte lamp van wijsheid. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Dat ideologische theorieën en beschouwingen de verzinsels zijn van een geest die door geleerdheid en intellectualisme is verblind, is een boodschap die uitgesproken toepasselijk is voor onze tijd die, in naam van universele educatie en wetenschappelijke visie, lijdt aan de kwaal van cynisme geboren uit onverwerkt intellectualisme. Door het doordringende licht van de wijsheid van de Meester werd de duisternis van breedsprakigheid, die nu zo karakteristiek is voor de moderne reclamemaatschappij, verdreven.

De gebeurtenissen:

Precies zoals speelfilms of sporten zoals voetbal tegenwoordig een populair tijdverdrijf vormen en grote hoeveelheden mensen ernaar toe gaan om ze bij te wonen, evenzo waren er in de tijd van de Boeddha bepaalde openbare evenementen die een enorme publieke belangstelling opwekten en grote menigten uit iedere laag van de bevolking trokken. Debatten, intellectuele disputen of woordenstrijd schijnen een bijzonder gewild tijdverdrijf te zijn geweest. Deze ideologische wedstrijden - *wasa* - werden door de koningen, nobelen en rijke mensen steevast bevorderd.

Saccaka was een van de meest befaamde debaters uit de tijd van de Boeddha. In feite was hij afkomstig uit een familie van debaters. Hij

placht op te scheppen: "Ik ken geen enkele monnik of religieuze geleerde, geen enkel hoofd van een sekte, geen enkele leider van een groep, geen enkele leraar van een gemeenschap of zelfs ook maar een enkele persoon die er aanspraak op maakt een Volmaakte te zijn, een Volledig Verlichte, die niet, als hij door mij werd ontmoet in een debat, punt voor punt zou schudden, zou beven en zou trillen en uit wiens oksels geen zweet zou stromen. Zelfs wanneer ik een levenloze pilaar in een debat zou ontmoeten, dan zou zelfs deze pilaar punt voor punt in de hitte van het debat schudden. En wat zou dan de positie zijn van een gewoon menselijk wezen?"

De Papañca Soedanî, het commentaar op de Maddjhima Nikāya, voorziet, waar het handelt over de Saccaka Soetta, in interessante biografische gegevens over de sterdebater met de verheven intellectuele arrogantie. Er wordt gezegd dat een bepaalde debater, die behoorde tot een ascetische religieuze orde die boetedoening en zelfversterving propageerde, met vijfhonderd verschillende onderwerpen om over te discussiëren binnen zijn bereik, op zijn rondreis door heel India aankwam in Wesali, de hoofdstad van de republiek Licchawi. Juist op dat moment kwam ook een vrouwelijke ascetische debater die behoorde tot een vrouwelijke religieuze orde die zelfversterving beoefende, op haar rondreis over het subcontinent, naar Wesali. Toen zij er door de koning van Licchawi naar gevraagd werden, maakten deze beide ascetische debaters hun intenties bekend om met iedereen te debatteren. Dienovereenkomstig werd, bij koninklijk bevel, een groot debat georganiseerd, dat een enorme massa mensen trok. De beide debaters, de man en de vrouw, zaten op een hoge zetel van het door een gracht omgeven stadhuis in het hart van de stad, dat ook diende als parlementsgebouw. In het debat dat daarop volgde werd duidelijk dat beiden even bedreven waren en noch de man, noch de vrouw de ander kon verslaan.

De koning, die onder de indruk was van hun beider bedrevenheid en geleerdheid, stelde toen voor dat ze zich beiden zouden vestigen in Wesāli en de jonge prinsen en de kinderen van de nobelen zouden onderwijzen en grootbrengen in een intellectuele atmosfeer. Als ze zouden trouwen, dan bood de koning hen ook een huis aan samen met andere huishoudelijke benodigdheden en zou hij hen belonen met overvloedig levenslang pensioen. De debaters stemden in met het voorstel, trouwden en kregen na verloop van tijd vijf kinderen: vier meisjes en als laatste een jongen. Deze meisjes, Saccā, Lolā, Patācārā en Ācārawati, werden eveneens bijzonder bedreven debaters en beheersten duizend onderwerpen, die ze van hun beide ouders verkregen hadden. De ouders vertelden

hen dat de keuze aan hen was of zij een gezin zouden stichten of nonnen zouden worden. Passende openbare functies konden voor hen georganiseerd worden, waarin zij hun bedrevenheid konden tonen en tegelijkertijd konden beslissen over hun toekomstige functies. Als zij debatteerden met gezinshoofden die erin zouden slagen hen te verslaan, dan zouden zij zich erop moeten voorbereiden hen te trouwen en een gezin te stichten. Als de tegenspelers monniken of asceten waren die erin slaagden hen te verslaan, dan zouden zij hun pupillen worden en hen in hun religieuze geloof en beoefening daarvan navolgen.

Alle vier de meisjes beslisten tegen het gezinsleven. In overeenstemming daarmee namen zij de gelofte van ascetische debaters op zich en trokken zij in rondtrekkende missies erop uit, terwijl ieder van hen een djamboetak (zwarte bes) als embleem droeg. De debaters droegen altijd een staf waarop zij hun embleem bonden en die ze, waar ze ook gingen, buiten hun verblijfplaatsen plantten. Het gebruik was dat als een bepaalde persoon hen voor een debat wilde uitdagen, het enige wat hij doen moest was: de staf in aanwezigheid van enige mensen uit de grond trekken, te vertrappen en terzijde te werpen. Daarop organiseerden de mensen een openbaar debat waarin de uitdager en uitgedaagde elkaar zouden ontmoeten in een verbaal duel. Deze vier jonge vrouwelijke asceten gingen voort terwijl ieder van hen een staf droeg met daaraan djamboebladeren gebonden die hun besluit symboliseerden om in het debat het hele subcontinent van Djamboedīpa-India te overwinnen. Zij hadden een grote groep volgelingen en al snel werden zij bijzonder bekend.

Na verloop van tijd bereikten zij, door steden, dorpen en plaatsen trekkend, Sāwatthi en verbleven in een stad in de buurt van het Djetawana-klooster. Zij plantten hun staf op een opvallende plaats juist buiten de stadspoort. De volgende ochtend, toen de Eerwaarde Sāripoetta langskwam, de hoofddiscipel van de Boeddha en de tweede na de Boeddha in zijn doordringende wijsheid, merkte hij de staf op en ook een groep jongelui die naarstig op zoek waren naar plezier. Hij liep naar de staven toe en zei de jongens ze los te trekken en weg te werpen. De jongens aarzelden en zeiden dat ze bang waren dit te doen. "Wees niet bang, jongens, trek ze eruit en vertrap ze voor me. Als jullie wordt gevraagd wie dit heeft gedaan, vertel dan dat Sāripoetta, de discipel van de Boeddha, dit gedaan heeft en dat de debaters het gindse klooster kunnen bezoeken."

Toen de vrouwelijke asceten zagen dat hun emblemen vertrapt waren

en er achter kwamen wie dit had gedaan, trokken zij rond in de diverse straten van de stad, terwijl zij ieder gezinshoofd aanspoorden om naar buiten te komen en met hen mee te gaan naar het Djetawana-klooster om getuige te zijn van een groot debat. Al spoedig bereikten zij met een grote menigte van nieuwsgierige mensen Djetawana, met een houding van groot vertrouwen en hunkerend naar een gevecht. De Eerwaarde Sāripoetta zat al op een zetel in de predikhal met een gevolg van monniken die eveneens verlangend waren het grote gebeuren te aanschouwen. In een dergelijke gespannen atmosfeer in de hal kwamen nu de debaters binnen, te zamen met de menigte. Na de Eerwaarde Sāripoetta te hebben gegroet ging iedereen zitten. De vier debaters, die zichzelf in zo'n positie hadden geplaatst dat de grote Ouderling in het midden kwam te zitten, begonnen als het ware vragen uit vier richtingen af te vuren, de een na de ander, om opwinding en verwarring op te wekken in de uitdager op zo'n manier dat het debat in hun voordeel zou keren. Zij stelden duizend bedrieglijke vragen die iedere voorstelbare filosofische knoop en metafysische spitsvondigheid bevatten.

De Eerwaarde Sāripoetta beantwoordde elk ervan kalm en met volmaakte analyse van iedere mogelijkheid. Toen de asceten niets meer te vragen hadden, vertelde hij hen: "Welnu, u hebt me duizend vragen gesteld en ik heb op elk ervan tot uw tevredenheid geantwoord. Nu dan, ik stel u één enkele vraag en geen twee die u moet beantwoorden." En vervolgens vroeg hij: "Wat is het ene beginsel dat universeel heerst?" De ascetische debaters konden deze vraag, die zelfs een novice in de Leer van de Boeddha begrijpt, niet beantwoorden. Daarop gaven zij toe verslagen te zijn en verzochten aanvaard te worden als discipelen van de Eerwaarde Sāripoetta. De Eerwaarde Sāripoetta zond hen naar het vrouwenklooster. En er wordt gezegd dat zij, na te zijn ingewijd als bhikkhoeni's in de heilige Orde van de Boeddha, waarbij zij de vruchteloze intellectuele strijd opgaven en zich bezighielden met meditatie, grote spirituele inspanning opbrachten en spoedig vrome heiligen van de hoogste orde - Arahanta's - werden.

Wat hun jongste broer Saccaka betreft, die werd beschouwd als de meest briljante in de kunst van het debatteren, hij bleef in Wesāli en nam na verloop van tijd de verantwoordelijkheid op zich om de prinsen en de kinderen van de nobelen te onderwijzen. Niet alleen was hij meester over de duizend thema's, maar tevens over vele andere leringen die nagenoeg ieder aspect van kennis besloegen. Zijn faam als krachtig debater en man van eruditie verspreidde zich als een lopend vuurtje. En hij was er zich zo bewust van dat hij de ware opslagplaats van kennis was, dat hij vreesde

dat zijn onderbuik zou barsten, alleen al onder de druk van zijn uitmuntendheid. Daarom liet hij een gepantserd korset smeden en droeg het onder zijn hemd, om een plotselinge breuk van zijn buik tijdens de hitte van een debat te voorkomen.

Op een dag, in de loop van zijn ochtendbezoeken aan de woningen van de nobelen van Licchawi, zag hij de Eerwaarde Assadji, een groot heilige en een van de vijf onmiddellijke Arahant-discipelen van de Meester, tijdens zijn aalmoesronde. Saccaka had al gehoord van de Boeddha en natuurlijk wist hij dat zijn zusters bhikkhoeni's onder de Gezegende waren geworden. Hij keurde hun afwijking van de ascetische religie volkomen af en beschouwde hen als intellectueel minderwaardig. Onmiskenbaar kreeg hij hierdoor een wrok jegens de Leer van de Boeddha. Daardoor dacht hij bij het zien van de Eerwaarde Assadji: "Dit is nu een gelegenheid om wraak te nemen," en hij ging naar de Eerwaarde Assadji toe, wisselde groeten uit en vroeg hem toen:

"Geëerde Assadji, hoe oefent de monnik Gotama zijn discipelen? En hoe zijn zijn leringen samengesteld voor het praktisch onderricht van de discipelen van de monnik Gotama?"

"Wel, Aggiwessana, op deze manier oefent de Gezegende de discipelen en aldus zijn Zijn Leringen samengesteld voor het praktisch onderricht van de discipelen van de Gezegende, namelijk:

"Lichamelijkheid (*rōēpa*), monniken, is onbestendig (*anicca*), gevoelens (*wedanā*) zijn onbestendig, waarnemingen (*saññā*) zijn onbestendig, de factoren van mentale formatie (*saṅkhārā*) zijn onbestendig, bewustzijn (*wiññāna*) is onbestendig. Lichamelijkheid, monniken, is niet substantieel (*anattā*), gevoelens zijn niet substantieel, waarnemingen zijn niet substantieel, de factoren van mentale formatie zijn niet substantieel, bewustzijn is niet substantieel. Alle geconditioneerde verschijnselen zijn onbestendig, alle dingen zijn niet substantieel. Aldus, Aggiwessana, oefent de Gezegende Zijn discipelen en aldus zijn Zijn leringen samengesteld voor het praktisch onderricht van de discipelen van de Gezegende."

"Wat een verwarrende bewering om te horen! Werkelijk, Geëerde Assadji, als dit is waar we naar moeten luisteren als hetgeen de monnik Gotama verklaart! Misschien zouden we de Geëerde Gotama eens ergens kunnen ontmoeten; en misschien zouden we een discussie kunnen voeren; en het is mogelijk dat we zelfs in staat zouden kunnen zijn om hem van het aanhangen van dergelijke verderfelijke visies af te brengen!" Na op deze manier gepocht te hebben ging hij regelrecht naar het stadhuis, waar vijfhonderd nobelen van Licchawi voor een of andere zaak waren

samengekomen. Toen besloot Saccaka, voordeel behalend uit zijn positie als onderwijzer, gebruik te maken van de nobelen van Licchawi om indruk te maken op de Boeddha en Hem te imponeren, een strategie die hij met succes toepaste op zijn tegenstanders. In feite waren vele intellectuele grootheden door plankenkoorts overvallen bij de overrompelende confrontatie met een groot gezelschap van belangrijke en machtige gezagsdragers die niet direct zijn bewonderaars waren, maar er alleen maar onwetend bij betrokken waren en afgeschilderd werden als zijn enorme gevolg. En omdat deze schandelijke tactieken louter bezien vanuit het standpunt van praktische resultaten bijzonder succesvol waren, ging hij voort met tegen jan en alleman op te scheppen dat hij door zijn invloed zelfs een gevoelloos ding als een pilaar aan het beven zou kunnen brengen.

Maar deze keer bleek hij het verkeerd te hebben. Omdat hij Iemand zou ontmoeten die zo weergaloos groots en zo volkomen zonder vrees was dat alle lage listen eenvoudigweg op hemzelf zouden terugslaan. En dat gebeurde ook! Saccaka slaagde erin de nobelen van Licchawi met zich mee te krijgen door ze te zeggen: "Als de monnik Gotama Zijn bewering op dezelfde manier naar voren brengt als Zijn discipel, de monnik Assadji, deze aan mij vertelde, dan zal ik 'net zoals een sterke man een langbehaarde ram zou vastpakken en hem naar zich toe zou trekken of hem weg zou duwen of hem afwisselend zou trekken en duwen', op dezelfde manier de monnik Gotama punt voor punt heen en weer trekken en duwen." Maar de aanwezigheid van de Licchawi's maakte de zaak er deze keer alleen nog maar erger op, omdat hij zo volkomen verslagen en ontmaskerd werd dat hij nooit meer werkelijk herstelde.

De Meester verbleef in de Puntgevel-hal in het Mahāwana-klooster in Wesāli. Toen Saccaka met zijn grote menigte in het midden van de dag op weg ging, zonder enige voorafgaande kennisgeving en als onverwacht bezoek, zat de Meester onder een oude afhangende boom voor zijn middagmeditatie. Saccaka ging naar de plaats waar de Boeddha was, betuigde zijn respect als een teken van beleefdheid en ging samen met de Licchawi's zitten. Toen zei hij: "Als de Geëerde Gotama mij toe zou staan om een vraag te stellen, dan zou ik graag een vraag naar voren brengen. Hoe oefent de Geëerde Gotama zijn discipelen en hoe zijn Zijn Leringen samengesteld voor het praktisch onderricht van de discipelen van de Geëerde Gotama?"

"Wel, Aggiwessana, op deze manier oefen ik mijn discipelen en in deze zin stel ik mijn Leringen samen voor het praktisch onderricht van mijn

discipelen:

"Lichamelijkheid, monniken, is onbestendig, gevoelens zijn onbestendig, waarnemingen zijn onbestendig, de factoren van mentale formatie zijn onbestendig, bewustzijn is onbestendig. Lichamelijkheid, monniken, is niet substantieel, gevoelens zijn niet substantieel, waarnemingen zijn niet substantieel, de factoren van mentale formatie zijn niet substantieel, bewustzijn is niet substantieel. Alle geconditioneerde verschijnselen zijn onbestendig, alle dingen zijn niet substantieel. Aldus, Aggiwessana, oefen ik mijn discipelen en aldus stel ik mijn Leringen samen voor het praktisch onderricht van mijn discipelen."

"Een analogie komt in mij op, Geëerde Gotama."

"Spreek hem dan uit, Aggiwessana," zei de Boeddha.

"Precies zoals, Geëerde Gotama, welke zaailingen en planten dan ook ontspruiten, groeien en bloeien, zij dit doen door middel van aarde, omdat zij geworteld zijn in aarde; zo ontspruiten, groeien en bloeien planten en groenten. En ook, Geëerde Gotama, precies zoals welk beroep dan ook dat uitgeoefend wordt door zware fysieke arbeid, het wordt uitgeoefend vanwege aarde, en het alleen op deze manier is dat beroepen die zware fysieke arbeid verlangen uitgeoefend worden.

"Precies zo, Geëerde Gotama, is hier een persoon met lichamelijkheid als het zelf en omdat het zelf (aldus) lichaamgebonden is, krijgt het ofwel verdienste ofwel gebreken; en zo is hier een persoon met gevoelens als het zelf en omdat het zelf (aldus) gevoelgebonden is, krijgt het ofwel verdienste ofwel gebreken; en zo is hier een persoon met waarnemingen als het zelf en omdat het zelf (aldus) waarnemingengebonden is, krijgt het ofwel verdienste ofwel gebreken; en zo is hier een persoon met de factoren van mentale formatie als het zelf en omdat het zelf (aldus) factoren-van-mentale-formatie-gebonden is, krijgt het ofwel verdienste ofwel gebreken; en zo is hier een persoon met bewustzijn als het zelf en omdat het zelf (aldus) bewustzijngebonden is, krijgt het ofwel verdienste ofwel gebreken."

"Welnu, houdt u hiermee staande dat lichamelijkheid (te weten het lichaam) mijn zelf is, gevoelens mijn zelf zijn, waarnemingen mijn zelf zijn, de factoren van mentale formatie mijn zelf zijn en bewustzijn mijn zelf is?"

"Ja, inderdaad, Geëerde Gotama, ik houd staande, en met mij deze grote menigte, dat lichamelijkheid mijn zelf is, gevoelens mijn zelf zijn, waarnemingen mijn zelf zijn, de factoren van mentale formatie mijn zelf zijn en bewustzijn mijn zelf is."

"Wat heeft deze grote menigte met u te maken? Waarom, Aggi-

wessana, ontwart u zich niet alleen zelf uit uw eigen beweringen?"

"Ik houd, Geëerde Gotama, dit staande: lichamelijkheid is mijn zelf, gevoelens zijn mijn zelf, waarnemingen zijn mijn zelf, de factoren van mentale formatie zijn mijn zelf en bewustzijn is mijn zelf."

"Goed, Aggiwessana, dan zal ik u hierover een tegenvraag stellen. En u mag mij antwoorden als u dat gepast vindt. Nu dan, Aggiwessana, wat denkt u hiervan: Zou een heerser, een nobele prins, die rechtmatig tot koning gezalfd werd, zoals koning Pasenadi van Kosala of koning Adjātasattoe van Magadha, de zoon van de prinses van Wideha, de macht in zijn eigen domein hebben om iemand te doden die ter dood gebracht moet worden, om in beslag te nemen wat in beslag genomen moet worden, om iemand te verbannen die verbannen moet worden?"

"Zeker, Geëerde Gotama, een heerser, een nobele prins, die rechtmatig tot koning gezalfd werd, zoals koning Pasenadi van Kosala of koning Adjātasattoe van Magadha, de zoon van de prinses van Wideha, zou de macht hebben om iemand ter dood te brengen die ter dood gebracht moet worden, om in beslag te nemen wat in beslag genomen moet worden, om iemand te verbannen die verbannen moet worden. Werkelijk, Geëerde Gotama, zelfs de leiders van deelstaten of de hoofden van families zoals de Waddji of de Malla's bezitten de macht om binnen hun domein iemand ter dood te brengen die ter dood gebracht moet worden, om van iemand in beslag te nemen wat in beslag genomen moet worden, om iemand te verbannen die verbannen moet worden. Waarom dan te praten over een heerser, een nobele prins, die rechtmatig tot koning gezalfd werd, zoals koning Pasenadi van Kosala of koning Adjātasattoe van Magadha, de zoon van de prinses van Wideha? Zeker, Geëerde Gotama, hij zou de macht hebben en hij verdient het deze macht te hebben."

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'De lichamelijkheid (het lichaam) is mijn zelf', hebt u dan de volledige macht over uw lichaam op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn lichaam aldus mag zijn of dat mijn lichaam niet aldus mag zijn', het zo zal zijn?"

Toen dit gezegd was werd Saccaka, de zoon van een Nigantha, stil. De Gezegende vroeg toen aan Saccaka, de zoon van een Nigantha, voor de tweede keer: "Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'De lichamelijkheid (het lichaam) is mijn zelf', hebt u dan de volledige macht over uw lichaam op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn lichaam aldus mag zijn of dat mijn lichaam niet aldus mag zijn', het zo zal zijn?" En ook voor de tweede keer bleef Saccaka, de zoon van een Nigantha, stil.

Toen waarschuwde de Meester Saccaka, de zoon van een Nigantha, aldus:

"Antwoord nu, Aggiwessana. Het is voor u nu niet het moment om stil te zijn. Wie dan ook, Aggiwessana, geen antwoord geeft aan de Tathāgata wanneer door Hem een gegronde vraag drie keer is gesteld, diens schedel zal direct in zeven stukken splijten."

Precies op dat moment stond de hemelse leider Wadjirapāni (de Donderkeildrager) met zijn ijzeren donderslag die flakkerde, fonkelde en gloeide in de hand, juist boven Saccaka, de zoon van een Nigantha, met de gedachte: "Als deze Saccaka, de zoon van een Nigantha, de Gezegende niet antwoordt wanneer Hij een gegronde vraag drie keer gesteld heeft, dan zal ik zijn schedel onmiddellijk in zeven stukken splijten." En alleen de Gezegende en Saccaka, de zoon van een Nigantha, zagen Wadjirapāni, de hemelse leider. Toen smeekte Saccaka, de zoon van een Nigantha, beangstigd, zwaar bewogen, met overeindstaand haar, alleen nog de bescherming van de Meester zoekend, alleen nog een schuilplaats bij de Meester zoekend, alleen nog een toevluchtsoord bij de Meester zoekend, de Meester aldus: "Oh, Geëerde Gotama, verwaardigt u zich mij te vragen en ik zal antwoorden."

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'Het lichaam is mijn zelf', hebt u dan volledige macht over uw lichaam op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn lichaam aldus mag zijn of dat mijn lichaam niet aldus mag zijn', het zo zal zijn?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Pas op, Aggiwessana! Antwoord slechts nadat u gedegen aandacht geschonken heeft aan hetgeen u zegt. Bedenk dat wat u eerder heeft gezegd niet overeenkomt met wat u later heeft gezegd en dat wat u later heeft gezegd niet overeenkomt met wat u eerder heeft gezegd. Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'De gevoelens zijn mijn zelf', hebt u dan volledige macht over uw gevoelens op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn gevoelens aldus mogen zijn of dat mijn gevoelens niet aldus mogen zijn', het zo zal zijn?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Pas op, Aggiwessana! Antwoord slechts nadat u gedegen aandacht geschonken heeft aan hetgeen u zegt. Bedenk dat wat u eerder heeft gezegd niet overeenkomt met wat u later heeft gezegd en dat wat u later heeft gezegd niet overeenkomt met wat u eerder heeft gezegd. Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'De waarnemingen zijn mijn zelf', hebt u dan volledige macht over uw waarnemingen op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn waarnemingen aldus mogen zijn of dat mijn waarnemingen niet aldus mogen zijn', het zo zal zijn?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Pas op, Aggiwessana! Antwoord slechts nadat u gedegen aandacht geschonken heeft aan hetgeen u zegt. Bedenk dat wat u eerder heeft gezegd niet overeenkomt met wat u later heeft gezegd en dat wat u later heeft gezegd niet overeenkomt met wat u eerder heeft gezegd. Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'De factoren van mentale formatie zijn mijn zelf', hebt u dan volledige macht over uw factoren van mentale formatie op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn factoren van mentale formatie aldus mogen zijn of dat mijn factoren van mentale formatie niet aldus mogen zijn', het zo zal zijn?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Pas op, Aggiwessana! Antwoord slechts nadat u gedegen aandacht geschonken heeft aan hetgeen u zegt. Bedenk dat wat u eerder heeft gezegd niet overeenkomt met wat u later heeft gezegd en dat wat u later heeft gezegd niet overeenkomt met wat u eerder heeft gezegd. Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, als u zegt 'Het bewustzijn is mijn zelf', hebt u dan volledige macht over uw bewustzijn op zo'n manier dat wanneer u wenst 'Dat mijn bewustzijn aldus mag zijn of dat mijn bewustzijn niet aldus mag zijn, het zo zal zijn?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Pas op, Aggiwessana! Antwoord slechts nadat u gedegen aandacht geschonken heeft aan hetgeen u zegt. Bedenk dat wat u eerder heeft gezegd niet overeenkomt met wat u later heeft gezegd en dat wat u later heeft gezegd niet overeenkomt met wat u eerder heeft gezegd.

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, is het lichaam bestendig of onbestendig?"

"Onbestendig, Geëerde Gotama."

"En wat dan ook onbestendig is, duidt dat op (een voorwaarde voor) lijden of geluk?"

"Lijden, Geëerde Gotama."

"En wat dan ook onbestendig en lijden is en geneigd is tot veranderlijkheid, is het ooit gepast dat te beschouwen als 'Dit is van mij, dit ben ik, dit is mijn zelf'?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, zijn de gevoelens, waarnemingen, factoren van mentale formatie en bewustzijn bestendig of onbestendig?"

"Onbestendig, Geëerde Gotama."

"En wat dan ook onbestendig is, duidt dat op lijden of geluk?"

"Lijden, Geëerde Gotama."

"En wat dan ook onbestendig en lijden is en geneigd is tot veranderlijkheid, is het ooit gepast dat te beschouwen als 'Dit is van mij, dit ben

ik, dit is mijn zelf'?"

"Nee, zeker niet, Geëerde Gotama."

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana, wie zich op deze manier hecht aan (de voorwaarde voor) lijden, wie beperkt is door (de voorwaarde voor) lijden, wie vervuld is door (de voorwaarde voor) lijden en wie (de voorwaarde voor) lijden beschouwt als 'Dit is van mij, dit ben ik, dit is mijn zelf', zal hij ooit zijn eigen (voorwaarde voor) lijden helder begrijpen en zou hij werkelijk een leven kunnen leiden waarin hij zich heeft ontdaan van deze (voorwaarde voor) lijden?"

"Hoe zou dit kunnen, Geëerde Gotama? Hij zou dit zeker niet kunnen, Geëerde Gotama."

"Wat denkt u hiervan, Aggiwessana? Als dit zo is, denkt u dan niet dat u zelf hecht aan (de voorwaarde voor) lijden, beperkt bent door (de voorwaarde voor) lijden, vervuld bent van (de voorwaarde voor) lijden en (de voorwaarde voor) lijden beschouwt als 'Dit is van mij, dit ben ik, dit is mijn zelf?"

"Hoe zou ik dat niet kunnen zijn, Geëerde Gotama? Zo ben ik inderdaad, Geëerde Gotama."

"Veronderstel, Aggiwessana, dat een man een bos in zou gaan met een scherpe bijl en rondkijkend zou zoeken naar hard hout en hij zou een grote plataan zien, helemaal recht, gezond en onbeschadigd. Nu zou hij hem bij de wortel omhakken en na er de wortels te hebben afgehakt zou hij de kroon afsnijden en daarna de bast verwijderen. Op die plaatsen zou hij, terwijl hij de bast verwijdert, zelfs geen zacht hout vinden en hoe zou hij dan de kern kunnen vinden? Op dezelfde manier, Aggiwessana, heeft u bewezen leeg en abuis en verslagen te zijn toen u door mij ondervraagd werd, door mij aan een kruisverhoor werd onderworpen en toen door mij op de onderliggende waarheid werd aangedrongen met betrekking tot uw eigen beweringen.

"Maar deze indrukwekkende verklaring werd door u, Aggiwessana, gegeven temidden van een groep in Wesāli: 'Ik ken geen enkele monnik of religieuze geleerde, geen enkel hoofd van een sekte, geen enkele leider van een groep, geen enkele leraar van een gemeenschap of zelfs ook maar een enkele persoon die er aanspraak op maakt een Volmaakte te zijn, een Volledig Verlichte, die niet, als hij door mij werd ontmoet in een debat, punt voor punt zou schudden, zou beven en zou trillen en uit wiens oksels geen zweet zou stromen. Zelfs wanneer ik een levenloze pilaar in een debat zou ontmoeten, zou zelfs deze pilaar punt voor punt in de hitte van het debat schudden. En wat zou dan de positie zijn van een gewoon menselijk wezen?' Maar, Aggiwessana, het is uw voorhoofd waar drup-

pels zweet afvloeien die, na uw kleden doorsijpeld te hebben, op de grond zijn gedruppeld. Wat mij betreft, Aggiwessana, zelfs nu is er geen zweet op mijn lichaam." En toen toonde de Gezegende Zijn goudgetinte lichaam aan de menigte.

Toen dit was gezegd werd Saccaka, de zoon van een Nigantha stil en beschaamd, liet hij de schouders hangen, boog hij het hoofd en zat hij er zorgelijk en verward bij.

Toen sprak Doemmoekha, de zoon van een nobele van Licchawi, die zag dat Saccaka, de zoon van een Nigantha, stil was geworden en beschaamd, zijn schouders liet hangen, zijn hoofd gebogen had en er zorgelijk en verward bij zat, aldus tot de Gezegende:

"Meester, een analogie komt in mij op."

"Spreek dan, Doemmoekha," zei de Meester.

"Zeer Eerbiedwaardige Heer, het is alsof er een vijver in de buurt van een dorp of een stad zou zijn waarin een krab zou leven; dan zouden, Zeer Eerbiedwaardige Heer, een aantal jongens en meisjes die uit dat dorp of die stad komen de vijver naderen; daar aangekomen en in de vijver gegaan zouden zij de krab uit het water trekken en deze daarna op de oever gooien. En iedere keer, Zeer Eerbiedwaardige Heer, dat die krab een schaar uit zou strekken, zouden deze jongens en meisjes deze verbrijzelen en verpletteren met een stuk hout of een scherf. Aldus, Zeer Eerbiedwaardige Heer, zou die krab, met al zijn scharen gebroken, verbrijzeld en verpletterd, nooit meer in staat zijn om als voorheen in die vijver af te dalen. Op dezelfde manier zijn, Zeer Eerbiedwaardige Heer, wat dan ook de verdraaiingen, de twistpunten en het gekrakeel van Saccaka, de zoon van een Nigantha waren, allemaal gebroken, verbrijzeld en verpletterd door de Gezegende; en het is, Zeer Eerbiedwaardige Heer, voor Saccaka, de zoon van een Nigantha, nu onmogelijk om de Gezegende opnieuw te benaderen en opnieuw te debatteren."

Toen dit gezegd was blafte Saccaka, de zoon van een Nigantha, naar Doemmoekha, de zoon van een nobele van Licchawi:

"Stop, Doemmoekha, stop, Doemmoekha! Wij discussiëren niet met u. Hier discussiëren wij met de Geëerde Gotama."

Daarna zei Saccaka vol spijt:

"Schenk alstublieft geen aandacht aan deze opmerkingen. Het spijt me." En daarop stelde hij vele vragen met betrekking tot de oefening van een discipel, stap voor stap, tot het hoogste niveau van het Arahantschap. De Verheven Boeddha zette toen op heldere wijze de methode van praktische oefening en de diverse technieken die iemand in een bevrijde heilige veranderen uiteen en vervolgde met te zeggen:

"Wanneer, Aggiwessana, een monnik op die manier is bevrijd, dan eert, eerbiedigt en acht hij niemand anders hoog dan de Ontdekker van de Waarheid door te zeggen: 'De Gezegende, die Zelf Verlicht is, onderwijst de Dhamma enkel voor de Verlichting; de Gezegende, die Zelf Goed Beheerst is, onderwijst de Dhamma enkel voor de Beheersing; de Gezegende, die Zelf Sereen is, onderwijst de Dhamma enkel voor Sereniteit; de Gezegende, die Zelf Overgestoken is, onderwijst de Dhamma enkel om Over te Steken; de Gezegende, die Zelf Nibbāna heeft bereikt, onderwijst de Dhamma enkel voor het bereiken van Nibbāna.'"

Toen dit gezegd was, sprak Saccaka, de zoon van een Nigantha, aldus tot de Gezegende:

"Oh, Geëerde Gotama, wij waren arrogant, wij waren aanmatigend om te denken dat wij de Geëerde Gotama moesten aanvallen met debatten.

"Geëerde Gotama, het mag dan voor een persoon zelfs veilig zijn om een bronstige olifant aan te vallen, maar er kan voor een mens geen veiligheid zijn in het aanvallen van de Geëerde Gotama. Geëerde Gotama, het mag dan voor een mens zelfs veilig zijn om een oplaaiende vuurzee aan te vallen, maar er kan voor een mens werkelijk geen veiligheid zijn in het aanvallen van de Geëerde Gotama. Geëerde Gotama, het mag voor een mens dan zelfs veilig zijn om een dodelijk giftige slang aan te vallen, maar er kan voor een mens werkelijk geen veiligheid zijn in het aanvallen van de Geëerde Gotama. Geëerde Gotama, wij waren arrogant, wij waren aanmatigend om te denken dat wij de Geëerde Gotama moesten aanvallen met debatten.

"Dat de Geëerde Gotama zich, te zamen met de Orde van monniken, zal verwaardigen morgen van mij een aalmoezenmaal te aanvaarden."

De Meester aanvaardde zijn uitnodiging door middel van Zijn stilzwijgende instemming.

De onderwerping van Nandopananda

Nandopanandabhoedjagaṁ wiboedhammahiddhiṁ
Poettena therabhoedjagena damāpayanto
Iddhōēpadesa widhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

De begaafde maar verdorven koning van de Nāga's, Nandopananda, bezat grote psychische kracht en was vijandig. Door Zijn spirituele zoon te instrueren, de ouderling Moggallāna, die machtig was door psychische verworvenheden, werd de Nāga-koning krachteloos gemaakt en van gedaante veranderd. Hem overwon de Soevereine Wijze door een bovennatuurlijke vorm van spirituele instructie, alleen begrijpelijk voor ingewijden. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Op dezelfde manier als de gewone menselijke wezens zich hulpeloos voelen tegenover de occulte kracht van de hemelingen, voelen dieren zich in een laboratorium waar men zich bezighoudt met vivisectie en andere onvoorstelbaar wrede experimenten uit naam van de wetenschappelijke vooruitgang, die beslist gevaarlijk en verdorven zijn. De Boeddha neutraliseerde door Zijn oneindig meer superieure bovennatuurlijke krachten toe te passen niet alleen Nandopananda, maar werkelijk ook ontelbare anderen door de eeuwen heen tot in deze tijd.

De gebeurtenissen:

Nandopananda was een machtige Nāga-koning die begiftigd was met dodelijke occulte krachten. En hij was zich bewust van zijn krachten, wat hem dubbel zo sinister maakte. Hij had hoe dan ook geen vertrouwen in wat voor uitmuntends of spiritueels dan ook en was hoogst neerbuigend over heilige mensen. Heiligschennis en macht, praalzucht en genot - dit waren de dingen die hij nastreefde.

Nāga's zijn een klasse van wrede, gevallen hemelingen die immense psychische krachten bezitten, maar die spiritueel de mindere zijn van mensen. Zij zijn in staat diverse vormen aan te nemen, maar er wordt van hen gezegd dat ze in hun natuurlijke staat als reptielen zijn. Als ze

aardegebonden zijn, dan kunnen zij de levens van menselijke wezens ongunstig beïnvloeden. Zij kunnen ook goedwillend zijn en worden daarom vaak gunstig gestemd als bewakende geesten.

Anāthapindika, een miljonair uit Sāwatthi en bekend door zijn grote filantropie en vroomheid, ging op een middag naar het Djetawanaklooster en had het grote voorrecht de prediking van de Gezegende te horen. Geïnspireerd en diep bewogen verzocht Anāthapindika de Meester om de volgende dag aalmoezenvoedsel te aanvaarden, samen met vijfhonderd van zijn heilige discipelen. De Boeddha stemde toe.

Zoals Zijn gewoonte was begon de Boeddha in de voordageraadse uren van de volgende dag, uit de absorptie van alomvattend mededogen komend, het universum dat de tienduizend wereldsystemen omvat te onderzoeken en Hij zag in het net van Zijn Alwetende visie Nandopananda, de machtige koning van de Nāga's. Doordringend in wat komen ging voorzag Hij helder het drama dat zich dezelfde dag enkele uren later zou ontvouwen. Verder onderzoekend om uit te vinden of Nandopananda die innerlijke rijpheid had verworven waardoor hij geholpen zou kunnen worden om spiritueel getransformeerd te worden, nam de Alwetende waar dat hij, hoewel hij bijzonder vijandig stond jegens spiritueel onderricht en zich had overgegeven aan de meest verdorven neigingen en visies, toch door de juiste aanpak overgehaald zou kunnen worden, getemd en gevestigd in de Drie Toevluchten. Vervolgens onderzocht de Meester wie er doeltreffend ingeschakeld zou kunnen worden om Nandopananda te temmen. En de Boeddha zag dat Moggallāna de Grote, op Hemzelf na de meest bedrevene in de beheersing van bovennormale krachten, deze taak zou kunnen volbrengen.

Na het aanbreken van de dag kwam Bhagawan Boeddha uit Zijn meditatie en na zich lichamelijk verzorgd te hebben maakte Hij zich klaar om uit te gaan. Hij riep de Eerwaarde Ānanda en vroeg hem om de vijfhonderd heilige discipelen te zeggen dat de Meester klaar was om een speciaal bezoek te brengen aan de hemelse rijken (*dewacārikaṁ*).

De heiligen arriveerden en snel ging deze verheven broederschap op in de richting van het goddelijke rijk, aangevoerd door de weergaloze spirituele gids van goden en mensen, door de toepassing van hun bovennatuurlijke krachten.

In het Nāgawana, het hemelse Nāga-bos, was naar de luim van de koning een grootse openluchtfestiviteit afgekondigd en er was een speciaal banket georganiseerd voor Nandopananda, die nu te midden van de fabelachtige hemelse Nāga-glorie op een goddelijke rustbank zat onder

een goddelijke witte parasol die omhooggehouden en omgeven werd door een fantastische kring van Nāga-gevolg, musici, dansers en vrouwen van verschillende categorieën, terwijl hij het verrukkelijke eten en drinken inspecteerde dat in hemelse vaten geserveerd werd. In dit grootheidswaanzinnige vertoon van glorie, waar zijne majesteit Nandopananda zich verloor in de pracht van zijn eigen zelfverheerlijking, handelde de Boeddha zodanig dat hij precies boven zijn ligbank de Meester en Zijn gevolg in het oog kreeg, voortgaand naar het goddelijke rijk van Tāwatiṁsa.

Bij het zien van de Verhevene boven hem, de Beoefenaar van de tienvoudige spirituele krachten in al Zijn glorie met Zijn heilige gevolg, verviel hij in een boze bui en dacht: "Daar komen die kale monniken het goddelijke rijk van Tāwatiṁsa maar in- en uitlopen precies over mijn rijk heen! Van nu af aan zal ik hen niet toestaan over ons heen te gaan terwijl ze het vuil van hun voeten over ons uitstrooien." In grote haast spoedde hij zich toen naar de voet van de Sineroe-berg, veranderde zijn vorm, omcirkelde de Sineroe zeven keer met zijn kronkelingen en spreidde toen zijn gigantische schild uit over het hele rijk van Tāwatiṁsa, daarmee een doordringende duisternis veroorzakend om alles onzichtbaar te maken.

De Eerwaarde Raṭṭhapāla, een van de Arahants in het gezelschap van de hoogste orde, zei bij het zien van deze plotselinge duisternis tegen de Boeddha: "Zeer Eerbiedwaardige Heer, als wij vroeger door dit gebied kwamen konden we de Sineroe duidelijk zien, het bolwerk van de Sineroe, het goddelijke rijk van Tāwatiṁsa, de goddelijke Wedjayanta-woonplaats, de goddelijke banier over de Wedjayanta-woonplaats. Kunt U mij zeggen wat hiervan de reden is, Zeer Eerbiedwaardige Heer, wat de oorzaak is, dat ik noch de Sineroe kan zien, noch het bolwerk van de Sineroe, het goddelijke rijk van Tāwatiṁsa, de goddelijke Wedjayanta-woonplaats, noch de goddelijke banier over de Wedjayanta-woonplaats?"

"Raṭṭhapāla, deze Nāga-koning Nandopananda heeft, in een opwelling van woede jegens u allen, de Sineroe zeven keer met zijn kronkelingen omcirkeld en door zijn schild erboven te verheffen bedekt hij de Tāwatiṁsa en verduistert daarmee het hele uitzicht."

"Zeer Eerbiedwaardige Heer, zal ik hem temmen?" De Meester stond het hem niet toe. Toen boden de Eerwaarde Bhaddiya, de Eerwaarde Rāhoela en, een voor een, alle monniken op één na zich aan om de Nāga te temmen, maar de Gezegende stond het hen geen van allen toe.

Uiteindelijk zei de Eerwaarde Ouderling Moggallāna de Grote:

"Zeer Eerbiedwaardige Heer, zal ik hem temmen?" De Meester stond

het hem toe door te zeggen: "Tem hem, Moggallāna." Onmiddellijk veranderde de ouderling van vorm en nam de vorm aan van een immens gigantische Nāga-koning, omcirkelde Nandopananda veertien keer met zijn kronkelingen, verhief zijn schild boven het schild van de ander en drukte hem toen neer tegen de Sineroe. De Nāga-koning braakte rook. De ouderling zei: "Niet alleen is er rook in uw lichaam, maar ook in het mijne," en braakte meer rook uit. Terwijl de rook van de Nāga-koning de ouderling niet verontrustte, verontrustte de rook van de ouderling echter wel de Nāga-koning.

De Nāga-koning braakte vuur. De ouderling zei: "Niet alleen is er vuur in uw lichaam, maar ook in het mijne," en braakte vuur. Terwijl de vlammen van de Nāga-koning de ouderling niet verontrustten, verontrustten de vlammen van de ouderling echter wel de Nāga-koning.

In doodsangst dacht de Nāga-koning nu: "Hij heeft me tegen de Sineroe platgedrukt en rook en vlammen uitgebraakt." Dus vroeg hij nu:

"Heer, wie bent u?"

"Nanda, ik ben Moggallāna."

"Eerwaarde Heer, neem dan alstublieft uw bhikkhoe-vorm aan."

De ouderling veranderde toen in die vorm en ging zijn rechteroor in waarna hij er door zijn linkeroor uitkwam; vervolgens ging hij zijn linkeroor in en kwam er door zijn rechteroor uit; op vergelijkbare wijze ging hij zijn rechterneusgat in en kwam er door zijn linkerneusgat uit; vervolgens ging hij zijn linkerneusgat in en kwam er door zijn rechterneusgat uit; nu opende de Nāga-koning zijn mond en de ouderling ging er doorheen naar zijn buik en begon op en neer te lopen, van oost naar west en vice versa.

Nu waarschuwde de Meester: "Moggallāna, pas op; dit is een machtige Nāga!"

"Zeer Eerbiedwaardige Heer, door mij zijn de vier krachten (*iddhi-widha*) volledig ontwikkeld, herhaaldelijk beoefend, tot een medium gemaakt, in een basis veranderd, goed gevestigd, gestabiliseerd en juist uitgeoefend. Mag ik opmerken, Zeer Eerbiedwaardige Heer, afgezien van één Nandopananda zou ik een honderdtal, een duizendtal of een honderdduizendtal van Naga-koningen zoals Nandopananda kunnen temmen".

Nu beraamde de Nāga-koning een plan: "Toen hij naar binnen ging zag ik hem niet, maar wanneer hij nu naar buiten komt zal ik hem tussen mijn giftanden vangen en opeten." Toen hij dit plan beraamd had, zei hij: "Eerwaarde Heer, kom alstublieft naar buiten en blijf me geen ongemak bezorgen door op en neer te lopen in mijn buik." De ouderling kwam

direct naar buiten en ging voor hem staan. De Nāga-koning, die hem herkende en dacht: "Dit is hem", blies nu kwaadwillig een giftige luchtstroom uit zijn neusgaten. Ogenblikkelijk ging de ouderling het vierde stadium van trance-achtige absorptie binnen en hij bewerkstelligde daarmee dat de luchtstroom er niet in slaagde om ook maar één enkel haartje op zijn lichaam te bewegen.

Dit was de enige en meest cruciale van de diverse manoeuvres die, afgezien van de Meester, alleen Moggallāna uit kon voeren. Mogelijk zouden de andere monniken alle psychische kunststukjes tot aan deze uitgevoerd hebben, maar op dit punt zouden zij niet de snelle tegenmaatregel hebben kunnen treffen die de Eerwaarde Moggallāna volbracht door onmiddellijk het vierde stadium van absorptie binnen te gaan, waarmee hij de sinistere venijnige windstoot van de Nāga neutraliseerde die hem onder normale omstandigheden, bij een te late manoeuvre, in as veranderd zou hebben. Omdat de Gezegende dit kritieke moment gedurende Zijn voordageraadse visie had voorzien, stond Hij alleen Moggallāna toe om deze dodelijke Nāga-koning te temmen.

Nandopananda vroeg zich af: "Vreemd! Zelfs met deze dodelijke windstoot uit mijn neusgaten ben ik er niet in geslaagd om ook maar een enkele haar op het lichaam van deze monnik te bewegen." Nu veranderde de ouderling zijn vorm en achtervolgde de Nāga-koning terwijl hij de vorm van een Soepanna had (een vreselijke hemelse vijand van een Nāga) en de dodelijke windstoot van een Soepanna liet zien. Volkomen aan het wankelen gebracht veranderde de Nāga onmiddellijk zijn vorm en terwijl hij de vorm van een jonge man aannam, viel hij neer aan de voeten van de ouderling en zei: "Eerbiedwaardige Heer, ik neem tot u mijn toevlucht," en eerbiedigde hem. Toen vertelde de ouderling hem: "Welnu, Nanda, de Meester zelf is hier aanwezig. Kom, laten we naar Hem toe gaan." En daarna, na de Nāga-koning getemd te hebben en na hem van zijn gif te hebben ontdaan, bracht hij hem in de aanwezigheid van de Meester.

De Nāga-koning eerbiedigde de Gezegende en zei: "Zeer Eerbiedwaardige Heer, ik neem tot u mijn toevlucht." De Meester zei: "Moge u gelukkig zijn, koning van de Nāga's" en zegende hem. Daarna ging Hij, vergezeld door de Broederschap van monniken, regelrecht naar de woning van Anāthapiṇḍika.

Anāthapiṇḍika zei: "Zeer Eerbiedwaardige Heer, wat heeft de Gezegende opgehouden?"

"Er was een slag tussen Moggallāna en Nandopananda."

"Wie won er, Zeer Eerbiedwaardige Heer, en wie werd er verslagen?"
"Moggallāna won en Nanda werd verslagen."

Toen zei Anāthapiṇḍika: "Zeer Eerbiedwaardige Heer, moge de Gezegende mijn aalmoesgiften voor zeven achtereenvolgende dagen aanvaarden en ook mijn eerbiedbetuiging aan de ouderling voor een hele week." Aldus vierde hij zeven dagen feest, de vijfhonderd monniken aangevoerd door de Verlichte eerbiedigend, om deze grote overwinning van de Boeddha over Nandopananda niet onopgemerkt voorbij te laten gaan.

De overwinning op Baka Brahma

Doeggāhadiṭṭhi bhoedjagena soedatthahattham
Brahmaṁ wisoeddhi djoetimiddhi bakābhidhānaṁ
Ñaṇāgadena widhinā djitawā Moenindo
Taṁ tedjasā bhawatoe me djayamaṅgalāni

Hoewel hij een godheid was van grote zuiverheid, uitstraling en macht, was Baka, de Brahma-god, toch in de greep van verderfelijke meningen, zoals een arm die stevig wordt vastgehouden door de kronkels van een slang. Hem genas de Soevereine Wijze door middel van wijsheid. Moge ik door de kracht van die Spirituele Glorie gezegend worden met triomf en welzijn.

Populaire religie is als zodanig onveranderlijk verweven met bepaalde *diṭṭhi's* - ideologische visies die zich verharden tot dogma's. Een dogma is een verderfelijke visie of fixatie, want het maakt de geest zodanig geconditioneerd en geobsedeerd dat deze volledig verblind en irrationeel wordt. In naam van hun religie hebben mensen zich laten gaan in veel bloedvergieten, oorlog, wederzijdse haat en achterdocht vanwege dogma's en *diṭṭhi's*. De twee verderfelijke vormen van *diṭṭhi's* zijn de ideologieën betreffende de eeuwigheidsleer en de vernietigingsleer. Baka Brahma had zich door zijn immense goddelijke krachten met succes als de almachtige god en schepper erkend weten te maken door ontelbare wezens binnen het bereik van zijn invloed. Het was nog tragischer dat hij van zichzelf geloofde dat hij eeuwig was en de almachtige schepper. Door de panacee van intuïtieve wijsheid en de juiste kennis toe te passen en ondersteund door zijn bovennatuurlijke krachten, was de Boeddha in staat om niet alleen Baka Brahma, maar ook ontelbare anderen te genezen. Gebruik te maken van deze panacee betekent het drinken van het elixer van spirituele gezondheid dat iemand leidt van de dood tot het doodloze.

De gebeurtenissen:

Het betreft hier een bijzonder verslag van een buitengewone strijd zonder weerga tussen twee grootheden die gelijk fonteinen van kennis

en macht waren. Een ervan was de Boeddha, de ontdekker van de Middenweg, die de ideeën en kennis van bevrijding van het waarneembaar bestaan vertegenwoordigde; en de ander was Baka de Brahma, de hoge god van de Brahma-wereld, die de ideeën en kennis die bestaan vereeuwigden vertegenwoordigde. De Boeddha stond voor verzaking en opoffering als prijs voor vrijheid. Baka Brahma hield mensen geketend in een gouden gevangenis van uitzonderlijke schoonheid, ze bindend met een gouden ketting. Daarom was het een ontzagwekkende oorlog, die alle mogelijke scherpzinnigheid en bovennatuurlijke beheersing vereiste - een hoogst fascinerende gebeurtenis van immens praktisch belang voor iedereen die er naar streeft het beste uit het leven te halen.

Er wordt met recht gezegd dat deze wereld uiteindelijk wordt geleid door ideeën. En ideeën zijn scheppingen van de geest. Vandaar dat hoe groter de geest en hoe krachtiger het voorstellingsvermogen, des te krachtiger en fascinerender de ideeën worden en des te fabuleuzer en bekoorlijker de theorieën die ontstaan uit de ideeën. Want ideeën moeten zich uiten; zij kunnen niet doods blijven in de geest; zij zijn altijd dynamisch; daarom komen ideeën altijd tot volle ontwikkeling in theorieën, of dat nu filosofische of empirische zijn.

Metafysische ideeën zijn scheppend, kunnen meer zijn dan de zogenaamde pragmatische, zoals die van wetenschap en technologie. Dit is geen onderwaardering van de kracht van wetenschappelijke ideeën, maar men moet de feitelijkheden onderschrijven. En hier is de feitelijkheid dat zelfs wetenschap op zijn hogere niveau bestaat uit ideeën die enkel als metafysisch kunnen worden opgevat.

Wanneer de scheppende metafysische ideeën uit de gedachten van hoge godheden als de Brahma's voortkomen, dan kan de inhoud die deze ideeën hebben vaak totaal en fascinerend zijn. Want de Brahma's beheersen de rijken die binnen hun bereik liggen. Dit is de reden waarom er naar een Brahma verwezen wordt door middel van kenmerken als 'veroorzaker', 'schepper', 'hemelse vader', 'hoge voorzienigheid', enzovoorts. Zelfs de machtige god Mara met zijn enorme beheersing over de geesten van wezens neemt zijn toevlucht tot het gebruik maken van doordringende psychische uitstralingen van de geest van de hoge Brahma-god om zijn autoriteit en invloed te bestendigen, zij het op een verraderlijke manier.

De Brahma-goden leven bijzonder gelukzalig en voor perioden die eenvoudigweg niet kunnen worden omgezet in termen van jaren. De levensduur van een Brahma zou daardoor vrijwel eeuwig lijken in ver-

gelijking met die van een menselijk wezen. Tegen de tijd dat vele eonen, zelfs vele honderden eonen zouden zijn verstreken, heerst een Brahma nog steeds. En een eon houdt een immense uitgebreidheid van tijd in die slechts kan worden bezien in termen van *yoega's*, cycli van evolutie en involutie. Vandaar de metafysische speculatie van een Brahma als ware hij eeuwig, onveranderlijk en absoluut.

Wanneer het concept van duurzaamheid en absolutisme een visie of obsessie van een Brahma wordt, dan zal de theorie van de eeuwigheidsleer uitgroeien tot een almachtige en door en door harde ideologie of een geloof dat ontelbare levens beïnvloedt. En zij die deze Brahma volgen houden een dergelijke ideologie hoog en hechten aan het leven en de waarneembare wereld en verheerlijken en bekrachtigen deze. Op de toetssteen van waarheid kan de overtuiging van de eeuwigheidsleer hooguit beschouwd worden als een dogma en een gevestigd belang dat zelf-illusie of egocentriciteit en daarmee het waarneembaar bestaan bestendigt.

Alhoewel het Brahma-leven in praktisch opzicht eeuwig lijkt te zijn, is toch de realiteit van deze verheven toestand, net als die van alle andere toestanden van bestaan, dat hij vergankelijk en onderworpen aan verandering is. Ook de Brahma's zijn onderworpen aan de wetten van kamma en wedergeboorte, want ze worden geboren en sterven en daartussenin handelen zij, met andere woorden, verrichten kamma, wat de vicieuze cirkel van waarneembaar bestaan - *saṁsāra* - bestendigt. Het Brahma-leven heeft, hoe verheven, gelukzalig en lang het ook is, een begin en daarom een einde. Verder zijn er verschillende niveaus van Brahma-bestaan, die overeenkomen met de verschillende stadia van wat bekend staat als *djhāna* of *samādhi*, trance-achtige absorptie. En in een dergelijke hiërarchische context is absoluutheid een contradictio in terminis. Afgezien hiervan is er de Transcendente Toestand, Nibbāna, die alle toestanden van bestaan overstijgt, of het nu de submenselijke of de menselijke, die van de goden of de hoge godheden - de Brahma's - betreft. En deze transcendentale realiteit is naar zijn aard niet van dezelfde essentie als het wereldse of het waarneembare, de Brahma-toestanden inbegrepen.

Metafysische speculatie, als onderscheiden van de scheppende metafysische ideeën over de realiteit, neemt twee extreme vormen aan: de ene is de lijn van de eeuwigheidsleer met vele vertakkingen en de andere is het patroon van de vernietigingsleer, eveneens met vele schakeringen. Deze twee speculatieve visies domineren in het algemeen de menselijke geest, met alle perverse gevolgen van dien, die leiden tot betrokkenheid

in het wiel van kamma - geboorte, dood en wedergeboorte, ad infinitum, en daarmee ook tot terugkerend lijden. De Boeddha's, die Verlicht zijn, zijn dit door de ontdekking die Zij doen van de Middenweg die, door de overstijging van deze beide extreme visies en ideeën, iemand in staat stelt om boven het veld van kamma en het lijden van *saṁsāra* uit te stijgen en een opening te vinden tot Nibbāna, dat transcendentale element, dat niet van dezelfde essentie is als die van het wereldse, dat 'niet verwikkeld' is met en 'overstijgend', 'vreemd', 'ongelijksoortig' en 'volkomen verschillend' is aan het saṁsārische of waarneembare element, waarvan de rijken van de Brahma's een essentieel deel zijn.

Een benadering uit liefde en haat vestigt altijd een relatie en bestendigt daarmee de bestaande toestand. De wederzijds tegengestelde ideologieën van de eeuwigheidsleer of de vernietigingsleer slagen enkel in het vestigen van een relatie van binding tussen een individu en de wereld en bestendigen daarmee terugkerend bestaan - *saṁsāra*. De grondslag van de missie van een Boeddha is het verbreken van deze relatie van binding en daarmee het doorbreken van de vicieuze cirkel van *saṁsāra*. De Boeddha's gaan altijd tot de bron van een probleem en het verwijderen van de bron doet het probleem een natuurlijke dood sterven. Aangezien een van de Brahma's, een machtige, Baka van naam, een bron van wijdverspreide ideologische perversiteit was, besloot de Boeddha om deze bron te reinigen van de vervuilingen. En toen brak er een machtige oorlog uit van scherpzinnigheden en van bovennormale vermogens, een oorlog die in gang gezet werd door het kwaadwillige complot van Māra, de Slechte.

Na de onderwerping van Baka Brahma ging de Boeddha naar het Djetawana-klooster en gaf Hij een volledig verslag van Zijn ontmoeting met Baka Brahma aan Zijn discipelen. "Monniken", zei de Boeddha, "toen ik nadenkend zat onder de oude koninklijke Sāla-boom in het Soebhanga-bos nabij Oekkāttha werd ik mij bewust van de verderfelijke visies aangaande eeuwigheid die uitgingen van de geest van Baka de Brahma. Na zijn gedachten te hebben gelezen verplaatste ik mijzelf onmiddellijk naar het rijk van de Brahma's door bovennatuurlijke krachten, op dezelfde manier als een man ogenblikkelijk zijn gestrekte arm zou buigen of zijn gebogen arm zou strekken. Toen hij mij zag, verwelkomde Baka de Brahma mij en hij herhaalde toen zijn visies door te zeggen: 'Goede vriend, deze (Brahma-toestand) is inderdaad bestendig, altijddurend, eeuwig en absoluut. Van hieruit kan men niet wegvallen. Hier wordt iemand niet geboren, hier wordt iemand niet ouder, hier sterft iemand niet, van hieruit valt iemand niet weg, noch verschijnt iemand er

wederom en na deze toestand is er geen verdere bevrijding!'

"Toen dit gezegd was, monniken, zei ik Baka de Brahma: 'Het is jammer dat Baka de Brahma lijdt aan onwetendheid; terwijl deze (Brahma-toestand) onbestendig is, zegt hij dat deze bestendig is; terwijl deze niet eeuwigdurend is, zegt hij dat deze altijddurend is; terwijl deze niet absoluut is, zegt hij dat deze absoluut is; terwijl er een eruit wegvallen is, zegt hij dat er geen eruit wegvallen is. En terwijl in deze toestand iemand geboren wordt, ouder wordt, doodgaat, van hieruit wegvalt en er wederom in verschijnt, zegt hij dat iemand in deze toestand niet geboren wordt, niet ouder wordt, niet doodgaat, dat hieruit niemand wegvalt, noch wederom verschijnt en terwijl er een toestand van bevrijding achter ligt, zegt hij dat er hierachter geen bevrijding ligt. '

"Toen verscheen, monniken, Māra de Slechte als een lid van het gevolg van de Brahma en sprak tot mij: "Monnik, monnik! Verwerp niet wat hij zegt. Want, monnik, deze hoge godheid is de grote Brahma, de Transcendente, de Ongeëvenaarde, de Alziende, de Almachtige Maker en Schepper, de Hoogste, de Voorzienigheid, de Vader van hen die zijn en die zullen zijn. Monnik, voor uw tijd waren er monniken en wijzen in deze wereld die de aarde verwierpen, afkerig waren van de aarde, het vuur verwierpen, afkerig waren van het vuur, de lucht verwierpen, afkerig waren van de lucht, de wezens verwierpen, afkerig waren van de wezens, de goden verwierpen, afkerig waren van de goden, de Padjāpati, Heer van de schepping, verwierpen, afkerig waren van de Padjāpati, Heer van de schepping, de Brahma verwierpen, afkerig waren van de Brahma. En zij werden bij het uiteenvallen van het lichaam, bij het afgesneden worden van het leven, gevestigd in een lage toestand van bestaan. Maar, monnik, voor uw tijd waren er monniken en wijzen in deze wereld die het geloof in de aarde bevestigden en die zich verheugden in de aarde, die het geloof in het water . . ., het vuur . . ., de lucht . . ., de wezens . . ., de goden . . ., de Padjāpati . . ., die het geloof in de Brahma bevestigden en zich in de Brahma verheugden en zij werden bij het uiteenvallen van het lichaam, bij het afgesneden worden van het leven, gevestigd in een hoge toestand van bestaan. Daarom, monnik, vertel ik u dit: 'Alstublieft, goede vriend, doe precies wat de Brahma zegt, loop niet over het woord van de Brahma heen. Als u, monnik, over het woord van de Brahma heenloopt dan zou uw lot worden als dat van iemand die een naderend geluk terug zou willen slaan met een stok, of zoals iemand die, wegglijdend in de diepe ellende van de hel, met zijn handen en voeten de greep op de aarde zou verliezen. En daarom, goede vriend, doe precies wat de Brahma zegt en loop nooit over het woord van de Brahma heen.

Afgezien daarvan, monnik, ziet u niet dit stralende gezelschap van hoge godheden en het gevolg van de Brahma?" "Monniken, dit is hoe Māra, de Slechte, mij probeerde te verleiden, door te verwijzen naar het goddelijke gezelschap van de Brahma en zijn gevolg, als een bewijs van zijn bewering."

"Toen dit was gezegd, vertelde ik aan Māra, de Slechte: 'Ik ken u, Slechte. Bedrieg uzelf niet door te denken: 'Hij kent me niet'. U bent Māra, de Slechte. En Brahma, zijn goddelijke gezelschap en zijn gevolg, zij zijn allen in uw handen gevallen en zij staan onder uw heerschappij. En, Slechte, u kunt wensen: 'Laat ook hij in mijn handen vallen, laat hij onder mijn heerschappij komen.' Maar, Slechte, ik val niet in uw handen en evenmin kom ik onder uw heerschappij."

"Monniken, nadat ik dit had gezegd, zei Baka de Brahma, nu aangemoedigd door Māra, tegen mij: "Goede vriend, ik zeg dat deze toestand bestendig is omdat hij bestendig is; ik zeg dat hij eeuwigdurend is omdat hij eeuwigdurend is; ik zeg dat hij eeuwig is omdat hij eeuwig is; ik zeg dat hij absoluut is omdat hij absoluut is; ik zeg dat er geen wegvallen van hier is omdat er geen wegvallen van hier is; ik zeg dat iemand hier niet geboren wordt, niet ouder wordt, niet doodgaat, niet hieruit wegvalt, noch hier opnieuw verschijnt; en omdat er voorbij deze toestand geen verdere bevrijding is, zeg ik: 'Er is hierna geen verdere bevrijding.' Monnik, voor uw tijd waren er monniken en wijzen in deze wereld wier boetedoeningen even lang duurden als uw korte leven. En zij wisten dat wanneer er hierna bevrijding is er hierna bevrijding is; en dat wanneer er hierna geen bevrijding is, er hierna geen bevrijding is. Daarom, monnik, zeg ik u: 'Na deze toestand zult u geen bevrijding vinden.' En in de poging dit te doen zult u alleen maar vermoeidheid en frustratie oogsten. Wanneer u, monnik, het geloof bevestigt in de aarde . . ., het water . . ., het vuur . . ., de lucht . . ., de wezens . . ., de goden . . ., de Padjāpati . . ., en wanneer u het geloof bevestigt in Brahma, dan zult u dicht bij mij zijn; u zult onder mijn jurisdictie vallen en dan iemand worden over wie mijn wil en mijn gezag zegeviert."

"Ik weet bijzonder goed, Brahma, dat wanneer ik het geloof bevestig in de aarde . . ., het water . . ., het vuur . . ., de lucht . . ., de wezens . . ., de goden . . . , de Padjāpati. . . , en wanneer ik het geloof bevestig in Brahma, dat ik dan dicht bij u zal zijn, onder uw jurisdictie zal vallen en iemand zal worden over wie uw wil en uw gezag zegeviert. Maar, Brahma, ik ken eveneens uw reikwijdte en uw heerschappij bijzonder goed aldus: Baka Brahma is krachtig, Baka Brahma is machtig, Baka Brahma heeft aanhang, maar enkel tot op deze hoogte."

"Welnu, goede vriend, hoe kent u mijn reikwijdte en heerschappij aldus: Baka Brahma is krachtig, Baka Brahma is machtig, Baka Brahma heeft aanhang, maar enkel tot op deze hoogte?"

"Zover als de maan en de zon zich bewegen,
De windstreken met hun uitstraling verlichtend,
Zo'n duizend keer wijder dan dit,
Is het rijk waarin uw heerschappij zich uitstrekt.
Daarbinnen kent u de hogen en de lagen
En hen met wellust en hen die dit niet hebben,
In de toestanden van bestaan binnen uw bereik,
En de wezens die er geboren worden en die er doodgaan, dit alles weet u.
Zover, Brahma, weet ik dat uw bereik, uw heerschappij zich uitstrekt.

"Vandaar, Brahma, dat ik uw bereik en uw heerschappij bijzonder goed aldus ken: 'Baka Brahma is krachtig, Baka Brahma is machtig en heeft aanhang tot op deze hoogte.

"Maar toch, Brahma, zijn er drie andere rijken van de Brahma's die u kent noch ziet, maar die ik ken en zie. Brahma, er is het rijk van de Brahma's genaamd Ābhassara (het Stralende) waarvandaan u, na daar te zijn gestorven, hier werd geboren; maar door uw lange verblijf hier is uw herinnering daaraan verdwenen en daarom kent noch ziet u het, maar ik ken en zie het. En hierdoor, Brahma, is het volkomen duidelijk dat ik in zaken van Transcendente Kennis niet gelijk sta met u; waarom dan nog praten over minder weten? Ik weet veel meer dan u. En zo is er ook, Brahma, het rijk van Brahma's, Soebhakiṇha (Schitterende Glorie) van naam, en het rijk van Brahma's, Wehapphala (Grootse Vrucht) van naam, en het rijk van Brahma's, Abhibhōē (Transcendent) van naam, rijken die u kent noch ziet, maar die ik ken en zie. En hierdoor, Brahma, is het volkomen duidelijk dat ik in zaken van Transcedente Kennis niet gelijk sta met u; waarom dan nog praten over minder weten? Ik weet veel meer dan u."

Het schijnt dat Baka Brahma achtereenvolgens geboren werd vanuit de ene Brahma-toestand in een andere Brahma-toestand, van een hoger naar een lager rijk, en vandaar zijn misvatting eeuwigdurend te zijn. Lang, lang voor de komst van de Boeddha, in het grijze verleden, was Baka een menselijk wezen dat afstamde van een goede familie. Hij kreeg walging van de begrenzingen en strijd van wereldlijk bestaan, met geboorte, ouderdom en dood, ging daarom in alle ernst als kluizenaar leven

en ontwikkelde na verloop van tijd de bovennatuurlijke verworvenheden van trance-achtige absorpties en verschillende psychische krachten. Hij liet een onderkomen bouwen op de oever van de Ganges waarin hij zich terugtrok, terwijl hij de vrede van het heilige leven genoot en zijn bovennatuurlijke vermogens beoefende op een goedwillende manier en het welzijn van anderen bevorderend. Toen hij met al zijn verworvenheden onaangetast stierf, werd hij geboren in het verheven rijk van de Wehapphala Brahma's, dat met het vierde stadium van trance-achtige absorptie (*catoettha djhānabhōēmi*) overeenkomt. In dit verheven rijk strekt de levensduur van de Brahma's zich uit over vijfhonderd kalpa's, een onmetelijke lengte van tijd. Na deze immense periode te hebben doorgebracht, werd hij vervolgens geboren in het volgende lagere rijk van de Soebhakiṇha Brahma's. Hier bracht hij alweer een ongelooflijk lange periode van vierenzestig kalpa's (eonen) door, en hij werd herboren in het volgende lagere rijk, van de Ābhassara Brahma's. Daar bracht hij de lange levensduur van acht kalpa's door en werd toen herboren in het volgende lagere rijk, het huidige Mahā Brahma-rijk waar de levensspanne één kalpa is, wat, hoewel gering vergeleken met die van een Wehapphala Brahma, een enorm lange periode van tijd is wanneer het beschouwd wordt in termen van menselijke jaren. Er wordt gezegd dat een kalpa vele honderden biljoenen jaren is.

Dit lange verblijf in de verschillende rijken van de Brahma's conditioneerde zijn geest op een manier waarop hij een gemakkelijk slachtoffer van de fixatie van de eeuwigheidsleer werd. Er wordt gezegd dat hij in zijn jonge jaren als Mahā Brahma in staat was om zijn voorgaande levens en de specifieke kamma's die hieraan ten grondslag lagen te herinneren. Maar toen, toen hij eenmaal deze obsessie van bestendigheid ontwikkeld had, verloor hij zijn vermogen om zich het verleden te herinneren. En zijn positie als hoofd van de Brahma's, met een groot goddelijk gezelschap en gevolg, zijn kracht om de bestemming van wezens binnen het bereik van goddelijke jurisdictie te beïnvloeden, samen met zijn ontvankelijkheid voor de manoeuvres en invloeden van Māra, versterkten enkel zijn fixatie op de eeuwigheidsleer en gaven daarmee aanleiding tot alle verkeerde beweringen.

Toen de Meester hem dit nu vertelde was hij, hoewel zijn ego was aangedaan, niettemin onder de indruk en zelfs van ontzag vervuld en dit bracht hem ertoe de Boeddha te vragen tot in detail het patroon van handelen (kamma) dat leidde tot zijn wedergeboorte in de Wehapphala te onthullen. Daarop haalde de Boeddha de details als volgt terug: Het schijnt dat toen hij kluizenaar was, op een dag, toen hij net na het uit

samādhi (absorptie) komen zat te peinzen, zijn oog op de Ganges viel, die toen een hoge waterstand had. De gedachte kwam in hem op: 'Wat verlang ik er naar om het overvloedige water van deze machtige rivier naar diegenen te brengen die het op dit moment het meest nodig hebben, wier leven bedreigd wordt door een gebrek aan water'. Toen ging hij opnieuw op in *samādhi* en na zijn bewustzijn tot het bovenmentale niveau te hebben verheven bracht hij die psychische voorwaarde in werking waardoor hij zich bewust werd van een karavaan van vijfhonderd karren in grote nood in de woestijnen van Radjasthan. Het was een karavaan die handelswaar vervoerde van de middelste regio naar een van de havens aan de westkust. Om de een of andere reden was de karavaan midden in het hart van de Thar-woestijn verdwaald geraakt en toen zij geen levensmiddelen of water meer hadden, bonden de mannen de ossen aan de wielen en gingen zelf onder de karren liggen, volkomen uitgeput, wachtend op de dood. Op dit kritieke moment hoorden zij plotseling het meest opwekkende geluid van stromend water en een koele bries. Stel u hun pure verrukking en dankbare gevoelens voor toen zij zich verheugden in die welkome rivier, psychisch geschapen door het mededogen van de kluizenaar. Deze gekwelde mensen en dieren dronken het koele water naar hartelust, vulden hun voorraadtanks en gingen weer verder. Op hun weg vonden zij spoedig tot hun grote geluk een bos, waaruit zij hout voor een vuur, veevoer en vruchten verzamelden die voldoende waren voor de hele reis.

Toen zei de Boeddha: "Brahma, aangezien u door uw bovennatuurlijke krachten deze mensen en dieren, bewogen door mededogen, had gered, en uw psychische krachten niet verkeerd hebt gebruikt voor kleingeestig exhibitionisme, werd u herboren in dat verheven Brahma-rijk. Dit is een van de kamma's die ik mij voor de geest kan halen zoals iemand zich bij het ontwaken in de ochtend zijn levendige dromen voor de geest haalt." Er wordt gezegd dat, toen de Boeddha de details van deze nobele handelingen tot leven riep, Hij Zijn machtige spirituele krachten op zo'n manier opriep dat Hij de Brahma in staat stelde zich deze gebeurtenissen uit zijn vorige leven levendig voor de geest te halen.

Toen vroeg hij de Boeddha om de andere kammische details te onthullen die hadden bijgedragen tot wat hij beschouwde als deze ongeëvenaarde verrichting. De Boeddha zei toen dat hij bij een andere gelegenheid, toen hij verbleef in een hut op de oever van de Ganges in het bosgebied aan de voet van de Himalaya, een enorm tumult hoorde dat van de dorpen kwam die gelegen waren in de buitenste delen van het bos. Om de oorzaak van de beroering te achterhalen werd hij zich, toen hij

zijn aandacht daar psychisch op richtte, ervan bewust dat een groep indringers vanuit het vijandelijke noordelijke koninkrijk de dorpen had aangevallen, en na alles geplunderd te hebben, alle inwoners - mannen, vrouwen en kinderen - had vastgebonden, evenals hun dieren, en deze wanhopige mensen en dieren maakten een erbarmelijk hartverscheurend geluid, smekend om te worden bevrijd. De kluizenaar was zo bewogen dat hij onmiddellijk een viervoudig leger schiep en terwijl hij zelf de vorm van een koning aannam leidde hij dit leger en stelde het op tegenover de invallers. Zodra de invallers de koning en het machtige leger zagen vluchtten zij hals over kop, alles achterlatend. Na de gevangenen te hebben bevrijd en de bezittingen onder de eigenaren te hebben verdeeld, ging hij terug naar zijn hut met een gevoel van grote tevredenheid. Toen de Boeddha dit heroïsche feit beschreef herinnerde de Brahma zich deze bladzijde uit zijn voorbije geschiedenis helder.

Toen hij naar verdere details vroeg, haalde de Boeddha zich nog twee gelegenheden voor de geest. Hij zei: "Eens, toen u in uw hut op de oever van de Ganges zat, merkte u terloops een groot veer op met een groot aantal mannen en vrouwen, bezig zichzelf al dansend en zingend te vermaken." Het lijkt erop dat de dorpelingen in de hoger en lager gelegen regionen van de Ganges door de generaties heen een bijzonder hechte relatie en verwantschap hadden opgebouwd. Bij feestelijke gelegenheden als deze bonden zij een aantal boten aan elkaar en bouwden een groot platform met bamboe en houtblokken. Daarop richtten zij een ingewikkelde superconstructie op die eruit zag als een prachtig drijvend overdekt paviljoen, waarop zij zaten, dansten en zongen terwijl het veer langzaam bewoog.

Bij deze gelegenheid, toen de feestende menigte zich verloor in vermaak en niet achtzaam was van wat zij deed, voelde een bepaalde Naga, die in de lagere delen van de Ganges leefde en dit gelag van genot en vermaak opmerkte, zich gekleineerd. Hij nam, in woede ontvlammend, de vorm aan van een gigantisch monster en dook zo gewelddadig in het midden van de rivier alsof er plotseling een berg opkwam waarmee hij de rivier in twee delen splitste. Toen de Nāga vervaarlijk siste, bevroor de menigte onmiddellijk in dodelijke angst en barstte toen in pure paniek uit in tumult, schreeuwend om het dierbare leven. Dit trok de aandacht van de kluizenaar. En hij dacht: 'Wel, daarnet hoorde ik zoveel vrolijkheid die aan de gang was en nu is daar deze aandoenlijke doodskreet,' en hij begreep de situatie toen hij naar buiten keek en de woeste Nāga zag en nam met gebruikmaking van zijn bovennatuurlijke krachten onmiddellijk de vorm aan van een grote Soepanna en verscheen aan de

horizon, klaar om zich op de Nāga te storten. Direct toen de Nāga hem zag was hij zo geschrokken dat hij eenvoudigweg naar beneden gleed en zich verborg in de bodem van de Ganges. Toen zei de Boeddha: "Brahma, juist omdat u zoveel onschuldige mensen had gered heeft u toegang gevonden tot dit zalige rijk."

Vervolgens ontvouwde de Boeddha nog een gebeurtenis die waarschijnlijk de meest betekenende was, omdat het deze was die de Brahma had gebonden aan de bevrijdende missie van de Boeddha, in de gelukkige relatie als een vroegere metgezel. En opgemerkt dient te worden dat wie ook maar, zelfs op een afstand, verbonden was geweest met de Boeddha, op welke manier dan ook, altijd in de gunst van de Verhevene viel en geholpen, geleid en getransformeerd werd. Naar het schijnt was in een van zijn vorige levens Baka Brahma een kluizenaar, Kesawa genaamd, bekend door zijn vroomheid en geleerdheid. Hij had een discipel, genaamd Kappa, die zijn leraar zelfs overtrof. Kesawa was bijzonder gehecht aan zijn pupil en boven alles van hem afhankelijk. Kappa zorgde met al zijn krachten en faam voor zijn leraar tot het einde van zijn leven, op een manier die een legende werd. De Boeddha zei: "Ik was Kappa in die toestand van bestaan, terwijl u Kesawa was," daarmee weergevend dat de betrokkenheid van de Boeddha bij het welzijn van de Brahma een spirituele missie was.

De Boeddha's zijn altijd dankbaar en nooit vergeten zij iets goeds wat gedaan is, hoe klein dan ook. En zij zijn altijd vergevingsgezind, hoe immens groot het verkeerde ook is dat tegen hen begaan is en ze koesteren nooit kwaadwilligheid jegens wie dan ook. Hoewel de bevestiging van deze relatie tussen een leerling en zijn leraar door de Boeddha wezenlijk onbaatzuchtig was, was dit voor de Brahma met een dergelijke zin voor zelfverheerlijking toch iets dat de ijdelheid van Baka alleen maar streelde.

De Brahma had, vanuit zijn hoogmoed, de Boeddha aangespoord om het geloof te bevestigen in de elementen van de waarneembare wereld, zoals de vier primaire elementen aarde, water, vuur en lucht - een schikking en combinatie waaruit de diverse niveaus van bestaan zijn gecreëerd, van de laagste hellen tot de hoogste subtiele Brahma-rijken - en deze niet te verwerpen. Hij had Hem ook aangespoord om het geloof te bevestigen in de diverse typen wezens - de submenselijke, de goddelijke en de Brahma's - en beschouwde zijn Brahma-toestand als de hoogste, 'waarna er geen verdere bevrijding is'. De Boeddha had hem oprecht verteld dat dit soort bevestiging van geloof in deze categorieën alleen maar betekent deel ervan te worden, samen met deze te bestaan,

hun greep te bestendigen en daarmee ook iemands binding. Verder had hij aangetoond dat wat de Brahma wist werkelijk begrensd was en dat hij slechts handelde vanuit de misvatting alles te weten. Hij kende zelfs de drie hogere rijken van de Brahma's niet en nog veel minder de vormloze Brahma-toestanden, de transcendentale toestanden van Magga en Phala, en Nibbāna. Om nu de ongelimiteerde en onbelemmerde kennis en kracht van de Boeddha, geboren uit het bereiken van de Volmaakte Verlichting en Alwetendheid, volkomen duidelijk te maken vertelde Hij de Brahma hoe Hij de waarneembare elementen en hun banden ontgroeid was.

Daarom zei de Gezegende: "Welnu, Brahma, na met transcendentaal inzicht de aarde als aarde te hebben doorgrond, evenals datgene wat niet van dezelfde essentie is als het aarde-zijn van de aarde, bevestigde ik niet het geloof erin door er aanspraak op te maken aarde te zijn, noch door er aanspraak op te maken dat ik iets anders was dan aarde, noch door er aanspraak op te maken dat aarde van mij was. Ik bevestigde geen enkel geloof omtrent aarde. Na met transcendentaal inzicht het water . . ., het vuur . . ., de lucht . . ., de wezens . . ., de goden . . ., de Padjāpati . . ., de Brahma . . ., de Ābhassara . . ., de Soebhakiṇha . . ., de Abhibhōē . . ., het Al als alles, evenals datgene wat niet van dezelfde essentie is als het alles-zijn van het Al, doorgrond te hebben, bevestigde ik niet het geloof door er aanspraak op te maken het Al te zijn, noch bevestigde ik het geloof door er aanspraak op te maken in het Al te zijn, noch bevestigde ik het geloof door er aanspraak op te maken niet het Al te zijn, noch bevestigde ik het geloof door er aanspraak op te maken dat het Al van mij was. Ik bevestigde geen enkel geloof in welke zin dan ook betreffende het Al."

Toen de Boeddha dit zei, reageerde Baka Brahma, die door in verlegenheid te zijn al leed, spottend: "Wel, goede vriend, ik hoop dat u niet ijdel en leeg zult blijken te zijn wanneer u zegt dat u door Transcendente Kennis doorgrondde wat niet van dezelfde essentie is als het alles zijn van het Al." Hierop verklaarde de Boeddha, alsof Hij de bezegeling van de Cakkawatti - de Wereldbedwingende Monarch - gaf: "Dat onzichtbare (Transcendente Element - *Nibbānadhātoe*) dat enkel door het Bovenwereldse Bewustzijn (het Inzicht van de Arahant) gekend kan worden en dat alle eindigheid (geschapen door het opkomen en wegvallen van het wereldse element - *lokadhātoe*) overstijgt en dat volkomen Stralend is, is niet dezelfde essentie als het aarde zijn van de aarde . . ., water . . ., vuur . . ., lucht . . ., wezens . . ., goden . . ., Padjāpati . . ., Brahma's . . ., Ābhassara's . . .,Soebhakiṇha's . . ., Wehapphala's . . ., Abhibhōē's. . .,

niet van dezelfde essentie als het alles zijn van het Al."

Net zoals een lamp sterk opflakkert voordat deze uitgeblazen wordt, evenzo neigen de bezoedelingen die een wezen aan waarneembaar leven of binding vastketenen tot een verergering voordat zij uitgevaagd worden. En zo was het ook met Brahma. Toen hij de bevrijding naderde door de genadige interventie van de Boeddha, daagde hij de Meester nog eenmaal uit om zijn gezicht in de aanwezigheid van zijn gezelschap en zijn gevolg te redden. De Brahma zei: "Wel dan, goede vriend, laten we dan eens zien, ik zal verdwijnen, u zult het zien."

"Uitstekend, Brahma, laat ons zien hoe u verdwijnt, probeer het als u kunt."

Toen nam Baka de Brahma mentaal het besluit 'Ik zal verdwijnen! Ik zal verdwijnen van de monnik Gotama!' Maar hoe hij het ook probeerde, het lukte hem eenvoudigweg niet om zijn psychische krachten op zo'n manier toe te passen dat hij buiten het gebied van de krachten van de Boeddha kwam. Hij voelde zich afgesneden van zijn bovennatuurlijke vermogens. Nadat de Boeddha de Brahma geneutraliseerd had zei Hij tegen hem: "Ik zal verdwijnen; probeert u mij te vinden als u kunt." Met veel bravour zei Brahma: "Goed, vriend, probeer of u voor mij kunt verdwijnen." Nu paste de Boeddha Zijn hogere spirituele krachten op zo'n manier toe dat, terwijl Hij buiten zijn gezichtsveld verdween, Zijn woorden gehoord zouden worden door de Brahma, zijn grote gezelschap en zijn gevolg. De Boeddha verdween en bleef onopgemerkt, tot volledige verwarring en ontsteltenis van de Brahma, en toen de nederlaag voor iedereen duidelijk was, liet de Boeddha Zijn Leer horen terwijl Hij onzichtbaar bleef.

Op dat moment kwam er een inspirerende stem op die de grote ontdekking van de Verlichte - de Vier Nobele Waarheden - weergaf in deze woorden:

Toen ik ontdekte hoe vreselijk het waarneembaar bestaan,
En de hunkering naar bestaan en niet-bestaan zijn,
Verklaarde ik plechtig dat ik geen enkele toestand van bestaan zou aannemen,
Noch zou verlangen noch zou hechten aan iets."

Deze unieke en adembenemende formulering van de essentiële Leringen van de Meester drongen direct in de harten van deze godheden. De waarheid kwam krachtig in hen op, omdat deze diepgaande Leringen van de Boeddha door hun zuivere geesten gemakkelijker begrepen konden worden.

En Brahma, de leden van zijn gezelschap en zijn gevolg werden zo door verbazing en verwondering aangegrepen, dat zij bij het weer verschijnen van de Meester eerbiedig eer betuigden en uitriepen: "Het is werkelijk wonderbaarlijk! Het is fantastisch! Deze grote kracht en macht van de monnik Gotama! Hoe opmerkelijk! Wij zagen noch hoorden ooit over enige monnik of wijze met een dergelijke grote bovennatuurlijke kracht en een dergelijke macht als die wij zagen in de monnik Gotama, de wijze van de Sakya's die, het koninklijk huis van de Sakya's verzakend, voortging tot thuisloosheid. Heren, heren, terwijl we leven in een generatie die zich zo verheugt in waarneembaar bestaan, die zich zoveel gelegen laat liggen aan het beminnen van werelds bestaan, die zo door en door blij is met zinnelijk leven, heeft Hij waarneembaar bestaan zo heroïsch tot op zijn wortels vernietigd."

Sadhoe, Sadhoe, Sadhoe!

THERAWADA BOEDDHISME

De onvoorstelbare Kracht en Zuiverheid van de Boeddha worden zeer treffend beschreven in de Djayamangala Gatha, de negen hymnen waarop dit boek is gebaseerd. Niet alleen door Zijn onmetelijke Wijsheid, maar ook door de Zuiverheid van Zijn Liefde, was de Boeddha in staat zonder schade te berokkenen zelfs de meest formidabel sterke kwade krachten te overwinnen.
Deze gebeurtenissen demonstreren de triomf van goed over kwaad en bewijzen tevens dat goedheid een genezende en scheppende kracht is - anders dan kwaad, dat een vernietigende kracht is. Ieder die de zwakheid van het goede in zijn eigen geest enigszins kent zal bij het lezen van deze verzen een enorme stimulans voelen om het goede te ontwikkelen.
Ook al hoeven wij, dankzij de Leringen van de Boeddha, onze geest niet tot eenzelfde hoogte te ontwikkelen, we hebben wel een dringende behoefte aan een lichtend voorbeeld dat ons richting geeft en ons laat zien hoe goedheid in de hoogste vervolmaking een bron wordt van kennis, deugd en kracht, welke opgeroepen en aangewend kan worden ten bate van iemand zelf, van anderen en van eenieder.

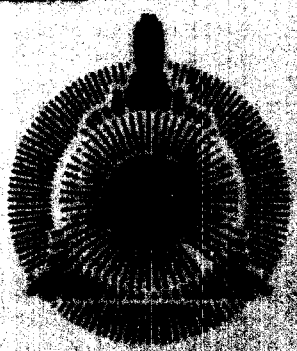

uitgegeven door:
[illegible]
[illegible]
[illegible]